

DE JAARGANG N° 26 — 13 SEPTEMBER 1929 LOSSE NUMMERS 15 CENT OPLAGE BOVEN 100.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
NZ. VOORBURG WAL 262
TELEFOON INTERC. 33170



LYA MARA

de charmante filmster die men vanaf heden bewonderen kan in de, te Amsterdam in het Rembrandt-theater draaiende, film „Mijn hart is een Jazz-band“.

MET DE ZEPPELIN DE WERELD ROND



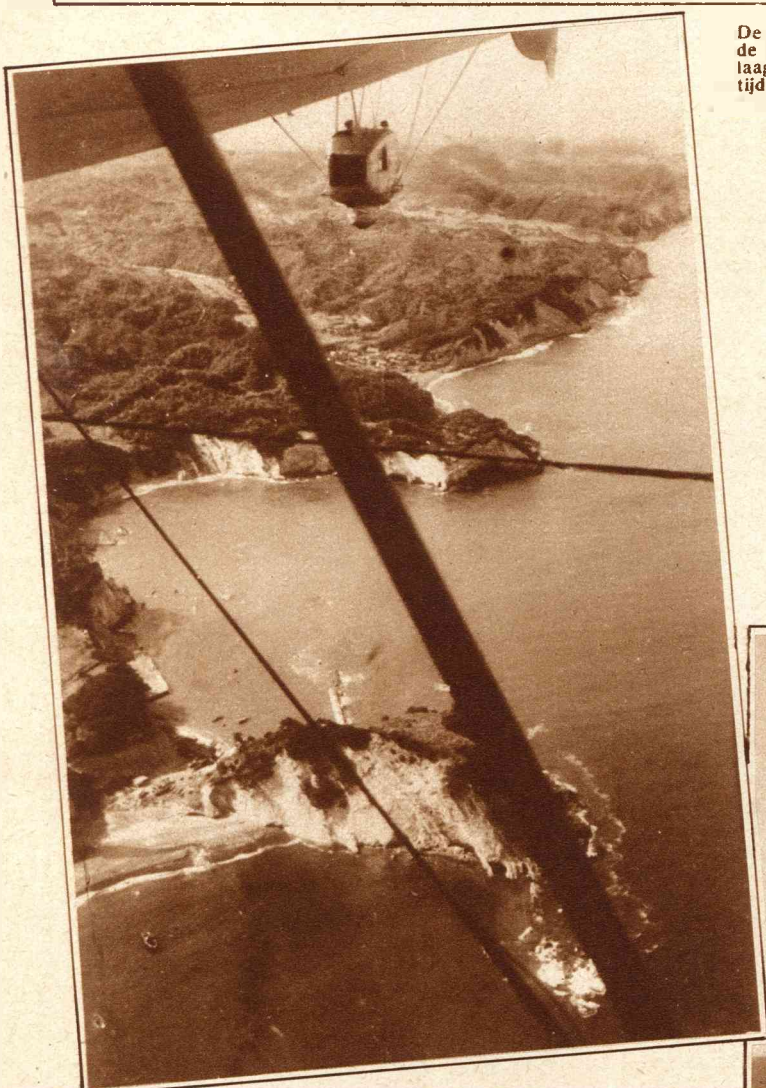
korte spanne tijds zooveel van de wereld te zien. Het ligt immers door de hand dat de luchtvaarders zoo veel mogelijk hun oogen den kost gaven om toch vooral niets te missen van het machtige en wonderlijke schouwspel dat zich aan hun onverzadigbare oogen voordeed: de eer beneden hen rondventelende aarde met haar steeds veranderend en misselend uiterlijk. Oceanen en berglandschappen, oerwouden en desolate woestijnen, drukbevolkte steden en uiterst primitieve gehuchten, dat alles rolde als een fascinerende film aan hun gierige blikken voorbij. Gelukkig dat er ook kunstmatige oogen aan boord waren die verscheidene frappante tafereelen hebben vastgelegd welke wij hierbij onzen lezers kunnen aanbieden naast eenige plaatjes waarop de luchtrens zelf staat afgebeeld.



De stad Jakoetsk in Aziatisch Rusland vanuit de hoogte gezien. Hier werd een krans omhoog geworpen ter gedachtenis van de aldaar tijdens hun gevangenschap in den wereldoorlog omgekomen Duitsche soldaten.

Wij mogen gerust zeggen dat de gansche beschaafde wereld van dag tot dag, om niet te zeggen van uur tot uur de vorderingen volgde van de „Graf Zeppelin“ op haar luchtreis rondom de wereld. En zeer veel onzer zullen zeker de passagiers benijd hebben die uitverkoren waren deze onvergelykelijke „trip“, welke geheel eenig is in de wereldgeschiedenis, mede te maken. Nog nooit was het een sterfeling vergund in een zoo

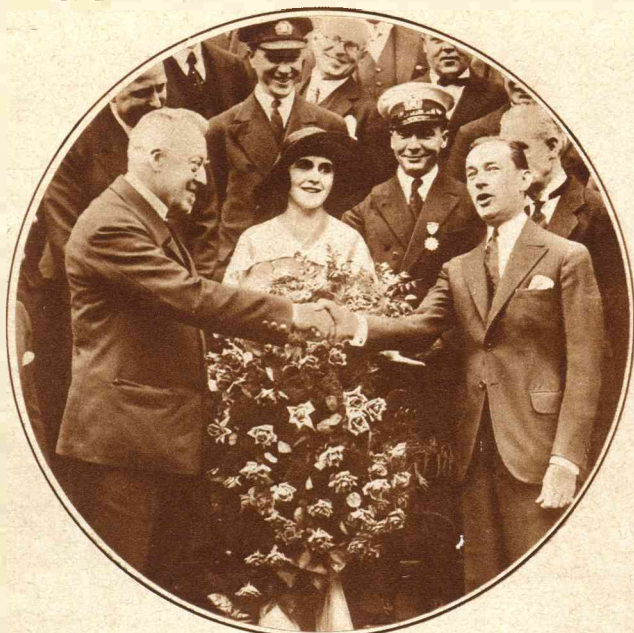
Het luchtgevaarte boven de bergen van Arizona op de route Los Angeles—Lakehurst. Typisch is de schaduw van de Zeppelin ver beneden op het aardoppervlak.



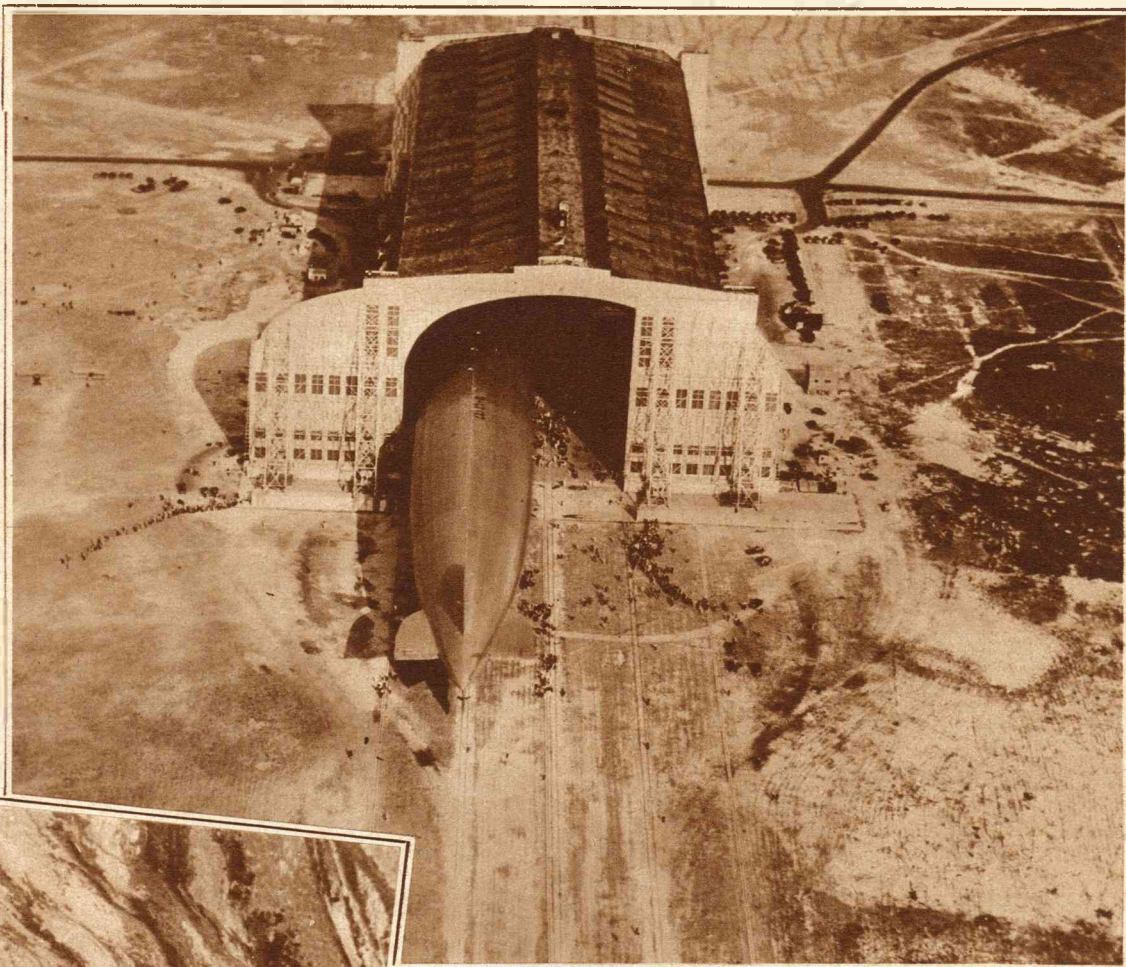
Een blik vanuit een der gordels op de kust van Japan, welke juist bereikt is.



Foto hiernaast: Het slanke elegante luchtschip boven het moderne stadsgedeelte van Tokio, de hoofdstad van Japan.



DE ONTVANGST TE NEW-YORK was natuurlijk ontzaglijk geestdriftig. De geheele stad vierde feest op z'n Amerikaansch, dat wil wat zeggen. Het spreekt vanzelf dat de luchtreizigers officieel op het stadhuis ontvangen werden. Hiernaast ziet u burgemeester Walker de hand schudden van kapitein Eckener met de eenige vrouwelijke passagier Lady Drummond Hay in het midden.



HET MONSTER KRIJPT IN ZIJN HOL. Een prachtige luchtfoto die een uitstekend overzicht biedt van de hangar te Lakehurst en den lucht-reus die er juist zijn intrede doet.



TIJDENS DE VAART OVER HET JABLO-
NAI GEBERGTE. Ook hier ziet men de schaduw van de „Zep" prachtig afgeteekend op den bergrug.



DE „AMERIKAANSCH" ONTVANGST te New-York. Dr. Eckener rijdt in zijn auto door een dichte haag van tot waanzin toe begeesterde New-Yorkers, terwijl een confetti- en papierregen op hem neerdaalt.

Foto hiernaast: WELKOM THUIS! Het spreekt vanzelf dat de wereld-rondvaarder in het vaderland met laaiend enthousiasme is welkom geheeten na de machtige prestatie, waarop elk Duitscher zonder onderscheid met gepasten trots groot gaat.

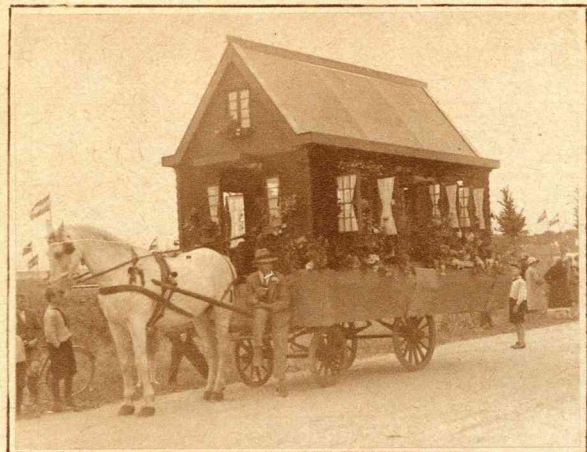
FEEST IN AMSTELVEEN

Amstelveen, het landelijk oord hetwelk hoe langer hoe dichter onder den rook van Amsterdam komt te liggen, heeft grootsche feesten gevierd, georganiseerd door de Ver. voor Vreemdelingenverkeer. Een der voornaamste, kleurigste en geurigste programmapunten vormde het bloemencorso, hetwelk te oordeelen naar de hierbijgaande foto's zeker voortreffelijk geslaagd mag heeten.



Het feestcomité met in het midden den burgemeester Colijn, op het feestterrein.

Links: De keurig versierde auto van den heer H. G. van Nie met diens dochttertje als extra bloem op de motorkap.



Het mooi versierde huisje van den kolenhandelaar ging ook in den stoet mede.



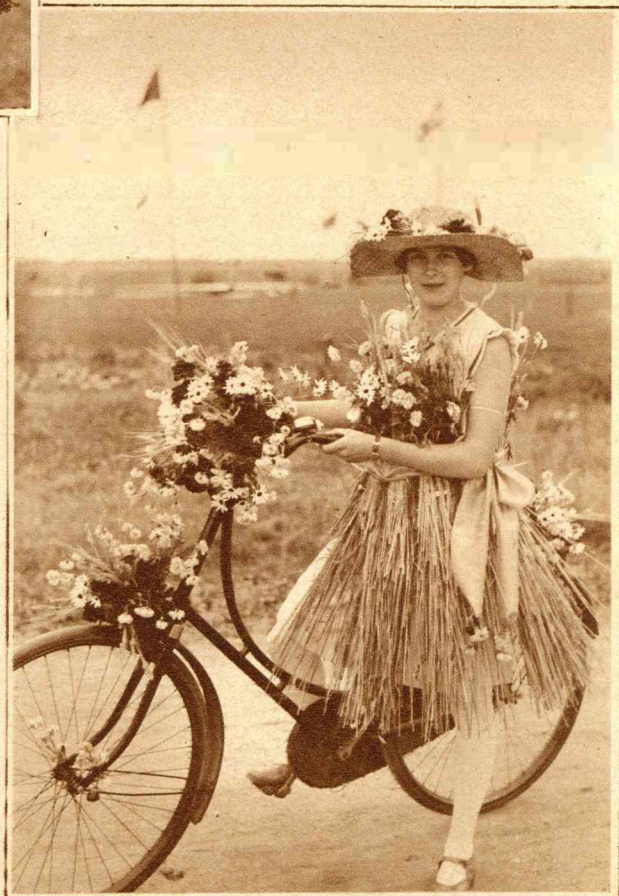
Een allerbekoorlijkste „Italiaansche danseres" met haar versierd rijwiel.



Een der Amstelveensche autohandelaren had in den optocht een miniatuur-garage met miniatuur-bediening meegevoerd.



De keurig versierde autobus van Poelgeest, welke den dienst Amsterdam—Amstelveen onderhoudt, komt onder de opgerichte eerepoort het feestterrein oprijden.



Een der dames die stellig het lied van „Korenbloempje blauw" op haar zegenrijken tocht heeft gezongen.

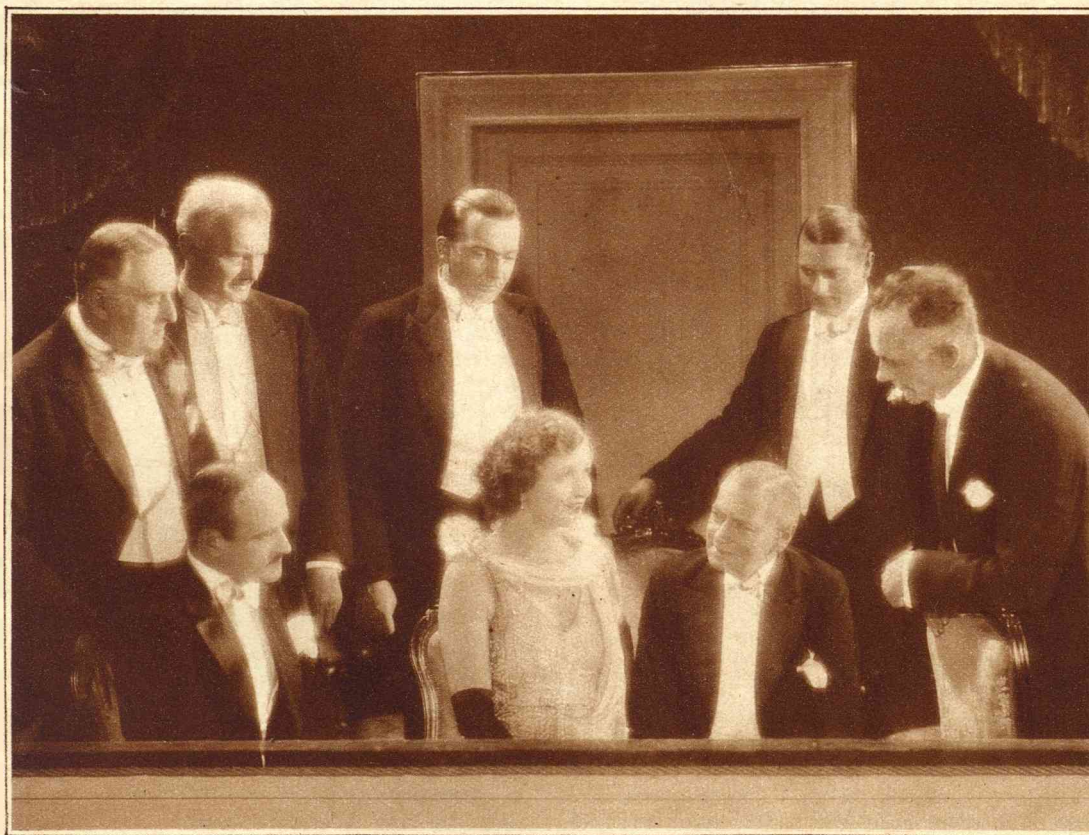


De volijverige directeur J. Ter Linden.

Vandaag, 13 September 1929, is het juist tien jaar geleden dat het Amsterdamsche Rembrandt-theater de bestemming verkreeg van bioscoop-paleis. Een mijlpaal dus in het bestaan van deze, ook voor dien tijd reeds populaire, tempel van amusementskunst. Waren het vroeger hoofdzakelijk de operettes onder de geestdriftige leiding van Max Gabriël die de belangstelling hadden van de uitgaande Amsterdammers — in de laatste tien jaren mag dit gezellige theater zich in een nooit verflauwend bezoek verheugen van een filminnend publiek waarvan een groot deel tot de trouwe habitués behoort, hetgeen stellig mag toegeschreven worden aan de keur van rolprenten welke er onder de beproefde en deskundige leiding van directeur Ter Linden den toeschouwers worden voorgedraaid. Releveren wij maar even het onovertroffen Ufa-product „De Nibelungen” om van andere voortreffelijke films niet eens te gewagen! Zoodat we ook de toekomst vol verwachting mogen tegemoet zien. Thans is er dus feest, hetwelk ook ongetwijfeld de duizenden trouwe bezoekers zullen meevieren door het aanschouwen van de grootsch opgezette Feest-show onder leiding van den conferencier Paul Collin gearrangeerd, en van de schlager-film „Mijn hart is een Jazz-band” waarvan de melodieën me nog versch in de ooren klinken (denk maar eens aan Tauber's „Ich küsse Ihre Hand, Madam”) en waarin de geliefde filmster Lya Mara met andere vooraanstaande figuren uit filmstad het oog der toeschouwers geboeid houdt.



Jossy (Lya Mara) in een opgeruimd onderhoud met den corpulenten Odysseus (Karl Huszar Puffi)



Bobby Burns, de jongste der in deze film medespelenden.

*Hiernaast:
Jossy (Lya Mara) omringd door een schare vereiders.*

DE WEDDENSCHAP

Naar het Engelsch van Ladbroke Black

Geautoriseerde vertaling door A. T.



Het was haast, alsof hij met hem sprak. Eensklaps knielde hij neer en boog het hoofd. Zijn lippen bewogen zich, maar wat hij zei, welk gebed hij uitsprak, was niet te hooren.

Na eenige oogenblikken stond hij weer op, zuchtte en vestigde zijn blikken weer op Cicely en Dick.

„Ik neem uw voorwaarden aan, mijnheer Standing.”

„Goddank,” zei Dick, „uitstekend.”

De Prins keek hem met een eigenaardige uitdrukking op het gelaat aan.

„Ik hoop, dat ik dezelfde populariteit, dezelfde genegenheid van het volk mag winnen als mijn voorganger.”

Cicely stak hem haar hand toe en met een gebaar van verontschuldiging zei ze: „Je bent beter en edelmoediger, dan ik ooit gedacht heb dat je was, Joachim.... Ik wil niets zeggen, dat je in eenig opzicht pijn zou kunnen doen. Je weet, aan wien ik mijn hart heb gegeven. Ik zou als Prinses nooit op mijn plaats geweest zijn, want ik zou van mijn positie een afschuw gehad hebben.”

De Prins greep haar hand en bracht die aan zijn lippen.

„U hebt gewonnen, mijnheer Standing. Er valt niets meer te zeggen. Ik neem uw voorwaarden aan.”

Dick slaakte een zucht van verlichting.

„Uitstekend, Prins. U bent er voor geboren en ik kan wel zeggen, het is een tweede natuur voor u. Ik zou nog liever steenen kloppen voor een mooien Engelschen weg; maar ieder zijn meug! Zouden we niet uit deze min of meer sombere omgeving weggaan naar een plaats, waar wij rustig kunnen praten?”

„Ik zal u naar mijn vertrekken brengen, mijnheer Standing. Juffrouw Vane zal, dunkt me, wel graag een paar uurtjes gaan slapen.”

Zij verlieten het zonderlinge doodenverblijf, gingen de steenen trap weer op en in de gang aangekomen, sloot Dick de deur weer en overhandigde den sleutel aan den Prins.

„Het is beter, dat u dien bewaart. Het zou later eens nodig kunnen zijn, te bewijzen, dat prins Peter werkelijk dood is en tot zoolang zult u het wel niet nodig vinden, dat iemand het geheim ontdekt.”

Zwijgend nam de Prins den sleutel aan, Standing daarbij scherp aanziende; toen keerde hij zich om en ging de anderen voor naar zijn vertrekken. Zij kwamen in de kamer, waar Cicely hem nog geen vijf uren tevoren gesproken had. De eenzame kaars was bijna uitgebrand en van het houtvuur was niet meer dan een handvol asch over. In een hoek van het vertrek stond een veldbed, zooals militairen dat gebruiken, met een enkel laken bedekt.

„Daar zou je kunnen rusten, terwijl mijnheer Standing en ik elkaar zeggen, wat we te zeggen hebben,” zei de Prins tot Cicely.

Zij nam zijn voorstel met graagte aan en weer werd zij getroffen door de verandering, die in zijn houding had plaats gegrepen. Hij zocht een kussen voor haar waar zij haar hoofd op kon leggen, en dekte haar zelfs met het laken toe. Een oogenblik werd zij door vermoeidheid overweldigd, maar zelfs toen de slaap haar oogen deed dichtvallen, drong het gemurmel van hun stemmen tot haar door.

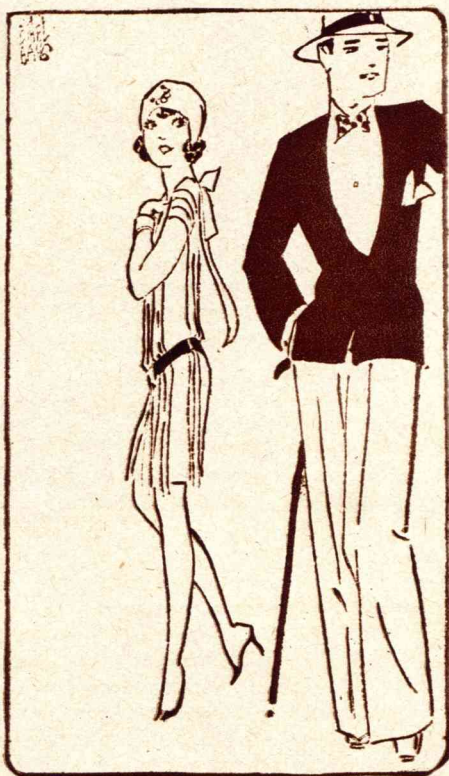
„Ik zal mijn rol nog een beetje langer moeten spelen, Prins, we mogen den overgang niet te plotseling laten geschieden, maar moeten het volk langzaam aan het denkbeeld laten gewennen. Ik stel voor, dat u met mij naar Mintz terugkeert. Ik zal den gebruikelijken vrijbrief opmaken.... „Nu wij het land bevrijd hebben van het juk van den vreemdeling, en uit genegenheid voor onzen neef, die door slechte raadgevers op een dwaalspoor geleid werd, maar die in zijn hart een volbloed Lataviaan is....” Iets van die kracht, wat?”

Zij hoorde weer den ouden, blij spottenden klank in Dick's stem.

„Het komt me voor, dat u je al heel spoedig in de nieuwe omstandigheden hebt ingewerkt, mijnheer Standing. Een proklamatie in dien geest zal zeer zeker grooten indruk maken.... En daarna?”

„Daarna.... Daar heb ik ook al over gedacht, Prins, en zoo juist viel me een denkbeeld in.

Fanny Flapuit zegt:



Zes voet is nog steeds de hoogte van de idealen der meeste meisjes.

Eerlijk, ik had het idee, dat de echte Prins Peter niet werkelijk krankzinnig was, dat u dat alleen maar rondgestrooid had, om uw eigen troonsbestijging te rechtvaardigen. Maar nu hij werkelijk gek was, is het doodeenvoudig, wat we doen moeten. Iemand die eenmaal krankzinnig geweest is, kan het weer worden. Ik veronderstel, dat er wel een dokter in Mintz te vinden is, die de verklaring wil afleggen, welke we nodig hebben, om prins Peter andermaal weg te voeren. Ik zal hem natuurlijk in alles helpen en ik zal u formeel tot Prins-regent aanstellen, zoodat u de regeering zult overnemen, zonder dat iemand u zal kunnen vragen met welk recht u dat doet.”

„Maar u zal toch zeker niet voor altijd opgesloten willen blijven, mijnheer Standing,” zei Joachim, „ik zie nog niet, hoe er dan verder gehandeld zal moeten worden.”

„Ik kom hier terug op mijn eigen verzoek. Ik zal Hans laten terugkomen, en die zal hier bij mij blijven zooals hij dat altijd gedaan heeft — dat wil zeggen, hij zal alleen wonen, want eerlijk gezegd, Prins, ik ben van plan, zoo spoedig mogelijk mijn biezen te pakken.”

„En dan?”

„Wel, dan geven we prins Peter nog, laten we zeggen zes maanden, en laten hem dan sterven. Wanneer het, evenals tevoren, aan niemand veroorloofd zal zijn, hem te bezoeken, kan dat heel goed zoo in scène gezet worden en u zult met het

lijk, dat nu in den grafkelder ligt, kunnen bewijzen, dat hij werkelijk dood is. U kunt den armen kerel dan een behoorlijke begrafenis geven en daarmee zal de zaak uit zijn en niemand zal ook maar één woord van twijfel uiten.”

Cicely's oogen vielen dicht. Het gemurmel der stemmen werd onduidelijker voor haar. Zij deed moeite om wakker te blijven, maar slechts nu en dan drong er een woord tot haar bewustzijn door.

„De olie-concessies.... dat is de eenige manier om de zaak tot een goed einde te brengen.... het feit, dat vreemd geld gebruikt wordt, kan gecamoufleerd worden achter de Lataviaansche Maatschappij, waarvan het Rijk een derde der aandelen heeft.... U zult Hans natuurlijk behoorlijk schadeloos moeten stellen.... Cicely....”

Op het hooren van haar eigen naam scheen het gordijn voor haar bewustzijn geheel te vallen en uitgeput door de vermoeienissen en de avonturen der laatste vierentwintig uren, viel zij in slaap. Het was haar, alsof er nog geen seconde verlopen was, toen ze een hand op haar schouder voelde. Dick stond over haar gebogen.

„Het spijt me verschrikkelijk, Cicely, maar je zult niet langer kunnen blijven slapen. We hebben maar één auto hier en die moet jou naar Borne brengen en dan weer hier terugkomen, om mij naar Mintz te brengen.”

Zij ging opzitten en wreef zich de oogen uit. Prins Joachim stond in de schaduw bij den haard.

„Ik ben klaar, Dick,” antwoordde zij.

„Vooruit dan maar, Cicely. Het zal je laatste rit zijn op Lataviaansch grondgebied.”

Hij sloeg zijn arm om haar middel, opdat ze niet met haar volle zwaarte op haar pijnlijken enkel zou rusten. Prins Joachim kwam naar voren en haar hand grijpend, maakte hij voor haar een ceremonieele buiging.

„Vaarwel,” zei hij enkel.

Er kwam plotseling een gevoel van berouw over Cicely.

„Vaarwel, Joachim. Als ik aan je denk, zal ik me alleen dezen avond herinneren. Je bent vriendelijk en edelmoedig geweest.”

Hij bracht haar hand aan zijn lippen, keek haar een oogenblik in het gelaat en liep toen weer terug naar den haard. Het volgende oogenblik waren zij buiten. Boven de bergtoppen begon het te dagen. Zij dacht aan den laatsten zonsopgang dien zij gezien had, toen zij het heller worden van de lucht en het verbleeken der sterren met den doodsangst in het hart had aanschouwd. Zij klemde zich vast tegen Dick aan, toen zij het voorplein overstaken. Hij scheen te raden, wat er in haar omging, want hij keek haar met glinsterende oogen aan en gaf haar arm een zacht, aanmoedigend drukje.

„Hier zijn we er, Cicely!” riep hij uit, het portier van den wachtenden auto openend. „Hallo, Martha, blij dat ik je zie. En wees nu maar geen van beiden bang, als ik een beetje hard rijd, want ik zal me moeten haasten.”

Het was misschien maar goed, dat hij haar had gewaarschuwd, want hij reed met een waarlijk buitengewone roekeloosheid. Cicely, die met Martha had willen spreken, zag in, dat het onmogelijk was een gesprek te voeren, terwijl de auto om hekken zwaaide, langs afgronden suiste en zigzaggend over den militairenweg naar de grens raasde. Daar was een oogenblik oponthoud, terwijl de slaperige grensbeambten Dick's papieren nazagen. Een woeste tocht langs de berghellingen naar Borne volgde. Slechts eens matigde Dick zijn vaart en dat was, toen ze door de voorsteden van Borne reden.

„Waar zal ik je heen brengen?” vroeg hij, zich omkeerend.

„Naar het eerste hotel, dat je ziet,” antwoordde zij.

Hij hield stil voor een klein hotel, waarvan deuren en vensters stijf gesloten waren, en uit den wagen springend, hielp hij haar uitstappen.

„Dag lieveling, tot weerziens, wat naar ik hoop niet zoo lang meer zal duren.”

No. 19

Zij omhelsden elkaar.

„Dick, kom gauw bij me terug,” fluisterde zij.
„En, Dick, liefste, wees toch voorzichtig.”

„M'n rol is haast uitgespeeld, Cicely; ik zal niet lang meer Prins zijn en dan zal ik terugkomen en de eenige kroon opeischen, die waarde voor mij heeft.”

Hij sprong weer in den wagen, keerde en verdween met een handwuiwing in een stofwolk. Terwijl Cicely hem nog met schitterende oogen stond na te staren, legde Martha haar hand op haar arm.

„Juffrouw, ze zullen ons in deze vermomming nooit hier binnenlaten,” zei ze. „We zullen ons eerst moeten verkleeden.”

Cicely had heelemaal niet meer aan haar vermomming gedacht. Wat Martha zei, was volkomen waar, de portier van het hotel zou haar niet binnenlaten. Links van haar stonden een stal en eenige schuren.

„Laten we daar deze kleeven uittrekken, Martha.”

Zij slopen in een der schuren en begonnen haar vermomming af te leggen. Het probleem, hoe den schmink op haar gezichten te verwijderen, werd door Martha opgelost, die in een leeg vat nog een restje boter vond, dat daar in was blijven zitten. Een pomp deed de rest en nadat ze de kleeven onder een hoop stroo hadden verborgen, gingen ze blootshoofd naar het hotel. Toen zij er eindelijk in geslaagd waren, den portier te wekken, zette een flinke fooi alle overige moeilijkheden terzijde en tien minuten later lag Cicely eindelijk in bed.

Zij had er geen denkbeeld van, hoelang zij den slaap van totale uitputting sliep. Toen zij eindelijk droomerig de oogen opende, rook zij tabaksrook en verwonderd overeind gaande zitten, zag zij haar vader bij het venster rustig een sigaar zitten rooken.

„Vader!” riep zij uit.

Hij wendde zich vlug om.

„Hallo, meisje — ben je eindelijk wakker? Weet je wel, dat het bijna vier uur is? Martha wilde niet hebben, dat ik je wakker maakte.”

Zij had dus den wijzer rond geslapen.

„Dat was een mooie poets, die je me gisteren gespeeld hebt, Cicely, zoo maar achter mijn rug om naar Mintz terug te gaan. Martha heeft het me verteld.... Ik ben hier blijven wachten, om het verhaal uit je eigen mond te hooren.”

Zij vertelde in het kort wat er gebeurd was, hoe zij er in geslaagd was, een onderhoud te hebben met Dick, en van de overeenkomst die er tusschen hem en prins Joachim was tot stand gekomen. Toen zij vertelde, wat er omtrent de olie-concessies was besloten, drukte Almeric Vane's gelaat vol-doening uit.

„Die jongeman heeft z'n hersens op de goede plaats zitten, Cicely. Een kranige kerel.... Na een langen strijd schijnt de partij tusschen het Amerikaansche syndikaat en mij eindelijk met remise te zullen eindigen. In elk geval krijgen we ieder een deel en nog wel een gelijk deel.”

Hij keek haar aan.

„Heb je geen spijt, Cicely, dat je geen prinses bent?”

Zij schudde heftig het hoofd.

„Ik heb het vooruitzicht altijd verschrikkelijk gevonden, dat weet u wel.”

„Ik denk wel, dat het aan den Prins gelegen heeft,” merkte Almeric Vane droogjes op. „Veronderstel eens, dat het Peter geweest was, in plaats van Joachim, Cicely.”

Cicely kon het bloesje dat naar haar wangen steeg niet weerhouden,

„Ik verlang er heelemaal niet naar, prinses te wezen,” antwoordde zij ontwijkend. „dat wil ik maar zeggen, vader.”

Hij verliet haar en nadat Martha geroepen was — Martha, blozend, keurig net gekleed, alsof haar ondervinding in Latavia absoluut geen indruk op haar gemaakt had — nam Cicely een heerlijk warm bad en trok de andere kleeven aan, die voor haar gehaald waren. Omstreeks half zes zat ze aan een diner, dat voor haar tevens een ontbijt was. Na afloop daarvan verhuisde zij naar het groote hotel, waar haar vader logeerde.

„Je zal wel wat rust nodig hebben, Cicely. We zullen hier dus maar een paar dagen blijven en dan naar Oostende gaan. Ik wil liever niet naar Engeland terugkeeren, voor de heele geschiedenis voorbij is. Ik heb alles al met het Amerikaansche syndikaat geregeld en er is dus niets meer, wat me hier houdt.”

De zaken-overeenkomst, die was tot stand gekomen, aanvaardde hij als een man van de wereld, maar het was hem aan te zien, dat de mislukking van zijn sociale aspiraties hem hinderde. Hij had Engeland verlaten, uitgeleide gedaan in de pers als de vader van een toekomstige prinses, en moest nu terugkomen, zonder een Prins als schoonzoon. Hij wilde eenigen tijd voorbij laten gaan, voor hij zich weer in Londen vertoonde.

In de dagen die zij nog in Borne doorbrachten, doorzocht Cicely ijverig de kranten naar nieuws uit Mintz, maar eerst op den morgen van hun vertrek vond zij wat zij verwachtte. Een telegram van een correspondent uit Mintz verkondigde aan de heele wereld, dat prins Peter aan alle politieke

spraak. De geneesheeren van den Prins bevalen volstreekte rust aan. Daarbij bleef het een paar dagen. Vervolgens kwamen in het dagelijksche bulletin van de doktoren de veelzeggende woorden voor: „Hersen-overspanning”.

Beetje bij beetje ontwikkelde zich de geschiedenis en buiten Latavia was er misschien niemand behalve Cicely en haar vader, die er zich werkelijk voor interesseerde. Toen kwam er een dag, waarop gemeld werd, dat prins Peter, die vond, dat de waarneming van zijn plichten als soeverein tijdelijk boven zijn krachten gingen, zijn neef, prins Joachim, tot regent had benoemd. Eenige dagen later volgde een in voorzichtige bewoordingen gesteld bericht, dat op advies van de geneesheeren prins Peter zich had teruggetrokken in het Paleis in het Bosch, om daar een kuur te ondergaan. In een Fransch blad, dat er zijn werk van maakte, alle schandaaltjes uit te buiten, werd ronduit verklaard, dat de Prins weer een aanval had van zijn oude ziekte en dat hij andermaal krankzinnig was. Andere bladen namen het verhaal over en borduurden er op voort. „De Tragedie van een Troon”, was het opschrift van een artikel in een Engelsch blad, dat een uitvoerig verhaal gaf van de loopbaan van prins Peter.

Cicely's opgewondenheid nam nu van dag tot dag toe. Nu zou Dick wel spoedig om haar komen, heel spoedig. Had hij niet aan prins Joachim verklaard, dat hij geen oogenblik langer in het Paleis in het Bosch zou blijven, dan absoluut noodig was voor de politieke klucht, die men bezig was op te voeren? Maar toen de dagen verliepen en hij niet kwam, nam een angstige onzekerheid bezit van haar. Als prins Joachim zich eens schuldig had gemaakt aan verraad en besloten was, nu hij Dick stevig in zijn macht had, wraak te nemen voor wat deze hem had doen ondergaan? Van den ouden prins Joachim, dien zij het eerst gekend had, zou zij dit zonder aarzelen geloofd hebben, maar als zij dan dacht aan den echten prins Joachim, zooals zij dien had leeren kennen in dien laatsten nacht in Latavia, zette zij die gedachte, als onwaardig, weer uit het hoofd.... Maar als dan Dick eens iets was overkomen....? Hij een ongeluk had gehad....?

Na de ochtendbladen gelezen te hebben, of tenminste die kleine gedeelten ervan, die over Latavia handelden, ging ze, treurig gestemd, een luchtje scheppen. Toen ze zoo tusschen de wandelende badgasten liep, ontmoette ze haar vader, die daar met een haar onbekenden jongeman wandelde.

„Ha, Cicely,” riep de heer Vane uit, „laat ik je even voorstellen aan mijnheer Arthur Meacham, mijnheer Meacham, mijn dochter.”

Zij begreep door de gejaagde manier, waarop haar vader sprak, dat hij graag van zijn gezelschap verlost zou wezen en dat hij wel zou willen, dat zij hem te hulp kwam. Een oogenblik later zat zij alleen met den jongeman op een bank. Een poosje bleef zij moeite doen om een gesprek gaande te houden, waar toch haar gedachten bij heel andere dingen waren. Zij vroeg hem een en ander over hem zelf, een onderwerp, waarin hij bijzonder veel belang scheen te stellen. Hij woonde in de Temple. Hij voelde, als dilettant, veel belangstelling voor kunst en literatuur. Hij kende verschillende schrijvers en journalisten en schilders.

„En ziet u, juffrouw Vane, het is mij een bijzonder groot genoegen, met u kennis te maken, omdat u mij eens, zonder het te weten, een groot voordeel hebt bezorgd.”

„Ik?” riep zij uit.

„Ja, u, juffrouw. U bent de oorzaak geweest, dat ik een weddenschap om duizend pond van een jongen heethoofd hebt gewonnen.”

„Hoe is dat mogelijk, mijnheer Meacham; verklaart u mij dat eens nader,” riep zij ten hoogste verbaasd uit.

Hij glimlachte zelfgenoegzaam.

„Het was op een avondje bij mij thuis. Daar waren verschillende schrijvers en schilders en dergelijke menschen en onder hen bevond zich ook dat heethoofdige jongmensch. Hij kwam met de bewering voor den dag, dat er niets was, dat een man niet zou kunnen doen, als hij er zich toe zette, en toen ik hem zei, dat dat een dwaze bewering was, werd hij natuurlijk nog stijfhoofdiger. Ten slotte wedde ik met hem om duizend pond — en de bedragen werden onmiddellijk gedeponerd — dat ik gemakkelijk iets zou kunnen vinden, wat hij niet zou kunnen doen.”

(Slot volgt)

Kameleon

*

*'k Wil U vertellen, dezen keer
Hoe eens een handige meneer.
Zijn naam, dien weet ik heusch niet meer.
Maar och, dat hindert niet zoo zeer.*

*Hoe eens een heer, zeer welbespraakt.
Die altijd graag een praatje maakt.
En graag zijn medemenschen laakt.
Waardoor mijn woede steeds ontmaakt.*

*Druk praatte over een mevrouw.
Zijn woorden vielen scherp en gauw:
Hij vond haar koud, trotsch als een paauw,
't Fatsoen, dat nam zij niet zoo nauw!*

*Zoo ging hij door, 't was zonder end.
Hij had haar moeder wel gekend:
Wanneer je van zoo'n afkomst bent.
Dan ben je ook niet veel gewend!*

*Wat wil het toeval, onvernacht.
Daar komt zij binnen. Hij, hij lacht:
Mevrouwtje, nie had dat gedacht.
Dat Gij ons een visite bracht!*

*Ik vind het werkelijk charmant,
Want geloof mij, heusch, ik had het land,
Dacht, dat onze hechte vriendschapsband
Verbroken werd, o, door 'm hand!*

*Maar daarvoor zijt gij veel te goed.
Daarvoor hebt gij te edel bloed!
Spreek, waarmee wilt gij dat ik boet.
Boeten door U lijkt mij zoo zoet!*

*Toen greep verbazing plots mij aan:
Kan veinzerij tot zoover gaan!
O, vrienden, zegt mij toch voortaan,
Kan ik wel op 'm vriendschap aan!*

*Of sleemt gij ook in mijn gezicht,
Prijst gij dit als een schoon gedicht.
Maar zegt, de deur is nauwelijks dicht:
Wat een pedant, vervelend wicht!*

NETTY.

gevangen en amnestie had verleend, ook aan zijn neef, den vorigen heerscher over Latavia. Prins Joachim was door hem in Mintz ontvangen en logeerde nu in het paleis. De correspondent beschreef de houding van prins Peter als een zeldzaam staaltje van edelmoedigheid en koninklijke vergevingsgezindheid. Ook de publieke meening waardeerde, naar het scheen, wat hij gedaan had.

Dat was alles, maar het was genoeg, om Cicely's gedachten bezig te houden gedurende de lange reis naar Oostende. De eerste stap was gedaan en het was nu alleen maar een kwestie van „hoelang”, voor de zaak heelemaal haar beslag kreeg.

Korte berichtjes uit Mintz drongen door tot in de wereldpers — onbeteekenende kleinigheden oogen-schijnlijk, die den gewonen lezer niets zeiden, maar die voor het meisje, dat daar in het pronkerige hotel in Oostende in zenuwachtige opwindende gebeurtenissen afwachtte, van zeer groot belang waren.... Prins Peter was licht ongesteld, een gerucht, dat den volgenden dag weer werd weersproken; als bewijs werd aangevoerd, dat hij met zijn neef Joachim een parade had bijgewoond.... Daarna werd andermaal van zijn ongesteldheid melding gemaakt. Nu kwam geen tegen-



WARMTE

We zitten weer midden in zoo'n heel klein hitte-golfje, tenminste, nu ik dit schrijf... als u het leest bibberen we misschien alweer.

Maar in allen geval, nu hebben we het en, in plaats van er dankbaar voor te zijn, zitten tal van mensen, die anders vrijwel doorlopend mopperen, dat het hier zoo'n akelig kil en koud klimaat is, met „alsmaar” regen, nu te pruttelen van „hollen of stilstaan.”

De ondankbaren! Voor mijn part bleef het tot Mei zoo en werd het dan weer een beetje warmer!

Maar enfin, de mensch is nu eenmaal een ondankbaar beestje, heelemaal naar den zin kan je het hem nooit maken; van de vroegste tijden is hij hij een mopperaar geweest en tot den jongsten dag zal hij wel een mopperaar blijven, daar moeten we ons dus maar in schikken.

Bij een wandeling door de stad op een van de warmste dagen die we in den laatsten tijd gehad hebben, heb ik echter bemerkt, dat er één categorie menschen is, die niet mopperen, die integendeel juichen om de warmte.... dat zijn de kinderen.

Het Amsterdamsche strand aan de Bernard Zweerskade, met op den achtergrond, net als in een heusche badplaats, den trein... al is het dan ook maar een zandtrein.

Kinderen plassen graag met water, maar als dat water koud is, dan is het plassen ermee heelemaal geen aardigheid. Wordt het evenwel warm, dan zie je ze bij troepen naar het water hollen, onverschillig waar dat water zich ook bevindt.

Dat water kan bijvoorbeeld een plas zijn, die bestemd is eens een heldere gracht te worden, om den naam van den er langs loopenden weg, die Bernard Zweerskade is, te rechtvaardigen. Het water in dien plas is troebel, maar wat geven de



Net als aan het echte strand te Zandvoort, worden kuilen gegraven in het zand met een ijver als gold het het gewichtigste werk van de wereld.

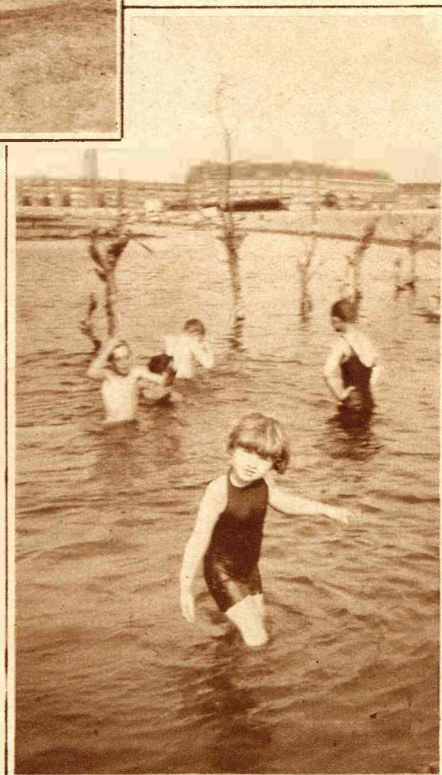
werden. Maar die worden wel door oudere broertjes geholpen.... één duwtje en ze zijn door de aarzeling heen, weliswaar ge-



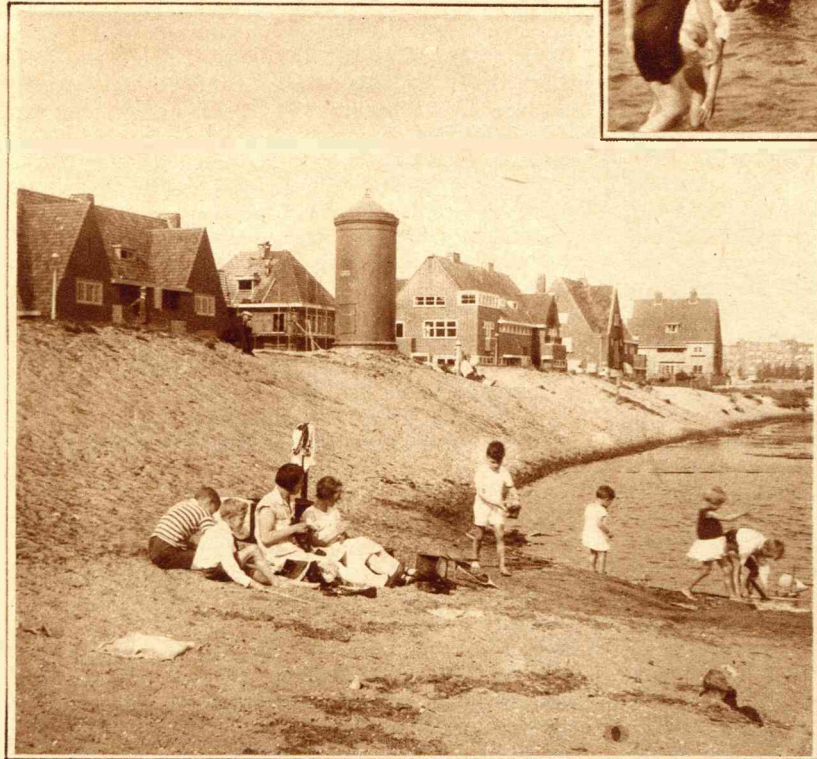
Een kiekje, dat een goeden kijk geeft op de drukte aan het Amsterdamsche strand.

kinderen daarom.... het is lekker frisch in vergelijking met de temperatuur van de lucht. Bij honderden stroomen ze dan ook naar de nieuwe kade die nog geen kade is, zwembroekje onder den arm, of op het hoofd, wat ook een geliefde manier is, om dit kledingstuk te transporteren naar de plaats waar het gebruikt moet worden. Fluks worden de kleeren uitgetrokken en op een hoopje op het zand langs den plas neergegoot, het zwembroekje wordt aangeschoten en plons, daar spartelen ze.

Daar zijn er, die het flink doen, die met 'n flinken sprong ineens heelemaal in 't water liggen, maar er zijn er ook, die nog niet goed durven, die het wel leuk zouden vinden, als ze er maar niet nat van



De jongste baadster.



Terwijl de kinderen naar hartelust plassen en ploeteren, zitten de moeders op een schaduwrijk plekje tegen den hoogen wal hun kousen en hun ondergoed te verstellen.

Hiernaast: Als die straks wegrijden, wat zullen ze een kinderen achter zich aan krijgen!

dwongen, maar ze vinden het daarom niet minder prettig.

Het is een genot daar eens een half uurtje het plezier van al die kinderen aan te zien; daarom alleen al zou je willen, dat het altijd zulk lekker zomerweer was!

Maar de stad is groot en de Bernard Zweerskade is ver; de meeste Amsterdammers zullen niet eens weten, waar ze haar zouden moeten zoeken. Niet alle kinderen kunnen er dus heengaan. Geen nood, die weten toch wel water te vinden, al is het dan ook niet in zoo'n groote hoeveelheid bij elkaar. Waartegenover weer staat, dat het helderder en frisscher is.

Een enkele sproeiwagen bijvoorbeeld levert voor tientallen kinderen water genoeg om plezier te hebben. Ze kunnen er immers lekker nat van worden en is dat soms niet de hoofdzaak?

Een fonteintje, waar je zoo emmes mee spuiten kan, als je je vinger tegen de opening van de kraan duwt, geeft vreugde aan weer andere tientallen.

En de straalpijp van den man, die met een slang de straat besproeit, is wel de allerideaalste waterleverancier die je kan denken. Dien man met de slang loopen ze na als een hondje. Ze vragen hem, ze smeecken hem, ze sarren hem zelfs, om

toch maar door hem natgespoten te worden en de man moet al een heelmaal gevoelloos wezen zijn, als hij tenslotte niet bezwijkt en den kinderen hun zin geeft.

Zoo weten alle stadskinderen, wier ouders zich voor hen niet de weelde van een abonnement op den Heiligenweg kunnen veroorlooven, of die te ver



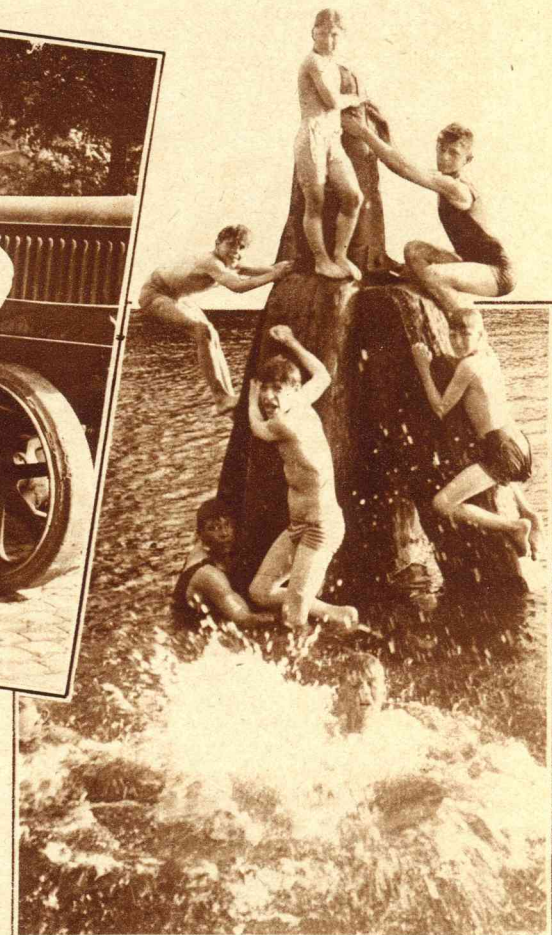
De sproeiwagen, óók een heerlijkheid in de warme dagen.

van een zweminrichting wonen, toch wel aan water te komen, om zich op warme dagen te verfrissen en om ermee te plassen en te ploeteren.

De grooten mogen dan al moppen, de kleinen hebben pret.

En dat is toch ook wat waard!

A. T.



Die wat meer durven, zoeken dieper water op, waar het helaas niet altijd ongevaarlijk is.



Bij de standpijp der waterleiding.



De man met de slang, de vriend der jeugd.



Ook een manier om de warme dagen door te brengen, die veel aanhangers telt.



Het Amstelkanaal met links de Mozartkade en rechts de Reinier

IN AMSTERDAMS

Het is een feit, dat niet te loochenen valt : door den snellen formidablen groei onzer stad in het laatste decennium wijzigt zich haar karakter zienderoogen en voelen zeer vele geboren en getogen Amsterdammers zich niet thuis, om niet te zeggen vreemdeling, in de nieuwe wijken hunner woonstee. Iemand die niet om bepaalde redenen of ambts-halve regelmatig de in de laatste jaren ontstane wijken bezoeken moet zal er in veel gevallen niet toe komen om spontaan zich daar te gaan verpoezen of te wandelen, om de eenvoudige reden, dat de sfeer die hier hangt van zoo geheel anderen aard is dan in de oude stad. Alles is er zoo geheel anders, de bouwtrant, de straataanleg, ja zelfs de menschen lijken hem toe tot een gansch andere stad te behooren. Neem bijvoorbeeld onze



Een schilderachtig gezicht aan de Pieter Lastmankade.



De hooge met klimop begroeide huizen aan de Berkelman



naal met links de Mozartkade en rechts de Reinier Vinkeleskade.

ZUIDERKWARTIER

grachten, nog steeds onze trots en glorie, en vergelijk daar eens mee een der nieuw aangelegde „kaden“ uit het plan Zuid. Is er grooter contrast denkbaar? De rechthoekig afgesneden, met iepen omzoomden wallekanten der eersten waar de in alle bouwstijlen opgetrokken koopmanshuizen een bepaald cachet aan geven en de zachtglooiende, dikwijls begroeide hellingen der laatsten geflankeerd door de meest moderne huizentoppen! Ge waant u in 'n gansch andere stad met een heel eigenen bouwstijl. Eenige gezichten uit „Zuid“ mogen een duidelijk beeld geven van de hier toegepaste methode van stedenbouw en tevens velen onze lezers doen kennis maken met het onder verschillende benamingen voortvloeiende Amstelkanaal van welks bestaan ze slechts bij geruchten op de hoogte zijn.



oge met klimop begroeide huizen aan de Berkelmanstraat.



Het Amstelkanaal met de Jan van Goyenkade.



TYPISCHE BUURTEN IN HAVENSTEDEN.

Napels is bekend om zijn gemis aan properheid en het uithuizige leven der bevolking.

even later 'n groote streep groene verf op z'n blauwe kiel.

Ja, die jongen...

Sym slofte over den weg met 'n log koebeest aan 'n touw achter hem aan. Hij voelde zich als 'n vrijgelaten gevangene.

O, die ontzettende drukte in het café; die stormende drukte; die woeste drukte, waar hij niet van denken kon, die hem draaimolentjes in z'n kop deed draaien.

Die wilde boeren, die hem de bladen met glaasjes uit de handen liepen; die tegen hem schreeuwden, hem drongen en duwden.

Er was niets op de wereld wat hij zoo haatte, als die ontzettende kermisdrukke. Hij was bang van die razende drukte; bang van de boeren met die vreemde roode koppen en bang van de wilde oogen van z'n vader.

Hij haatte de kermis.

Want alleen met de kermis had z'n vader zulke woeste oogen en alleen met de kermis graauwde hij zoo.

Hij was blij dat hij 'n boodschap mocht doen voor boer Groenhof. 'n Koe wegbrengen. 'n Mooie koe.

Die Jongen...

DOOR
JOHN J. PEERDEMAN

Morgen zou 't kermis zijn.

Vader Kaag was druk doende in z'n café.

Hij wreef en poetste, redderde en rangschikte. De bierglazen tinkten met heldere geluidjes tegen elkaar. Men kon hem aanzien dat hij geheel verdiept was in z'n werk. Hij zette heele rijen flesschen limonade en bier in strakke gelederen. Dan kwamen steenen kruiken.

Ja, hij had het zoo druk als 'n werkmier.

Toch voelde hij zich lustig. Zoo lustig als 'n boerenjong die te vrijen gaat. En zacht neuzelde hij stukjes van 'n oud liedje.

Zou hij niet lustig zijn?

De zon scheen. De feestelijk-stralende zon.

De zon, die in elke flesch limonade 'n kleurige sterretje deed vonken; die de schoone bierglazen deed lichtflitsen alsof ze waarachtig van echt kristal waren.

Die heerlijke zon, die de koperen roeden van het buffet deed branden als kolommetjes geel vuur en 't zinkenblad van de toonbank tot blinkend zilver tooverde.

Die warme, dorstgevendende zon, die morgen de boeren zou doen zweeten en drinken.

Ja, dat gaf geld in het laadje. Jongen, jongen ja. Verleden jaar tweehonderd vijftig gulden schoon. Toen regende het....

En nu was 't zomer. Zonnige warme zomer. Dorstige zomer.

't Was om een gat in de lucht te springen.

Niet dat hij zoo arm was. Neen lang niet. Maar tweehonderd vijftig gulden in drie dagen is altijd lekker meegenomen.

Hij krabde van genoeg op z'n glanzend-kalen knikker.

Morgen was 't kermis.

Zou hij zich niet lustig voelen?

Vader Kaag keek over de blauwe hor naar buiten, en zag z'n zoon in 't gras zitten. Hij keek met open mond naar 'n paar vechtende spreeuwen.

Ach ja, die jongen... Wat moest van die jongen toch groeien?



Vóór het café aan de haven van Marseille wachten emigranten hun tijd van vertrekken af.

Die jongen was z'n zorg.

Stel je voor: 'n jongen van zeventien jaar, groot en sterk als 'n driejarig paard, die niets liever deed dan met meisjes en kinderen spelen en vogels achterna kijken.

'n Achterlijke jongen was 'n kruis.

Niets kon je hem laten doen. Alles vergat hij en deed hij verkeerd.

Toch was 't een goeie jongen. Veel te goed. Dom goed.

Ja, die jongen gaf hem altijd 'n pijnlijk gevoel om 't hart, maar toch hield hij van hem.

Vader Kaag tikte aan het raam.

„Sym, rol jij die leege vaten 'ns naar achter, jongen. Maar denk om de verf.”

Sym bleef z'n vader aanstaren. Z'n mond 'n rijkje wijder open dan gewoonlijk.

„Welke verf bedoelt u?”

Ja, je moest 'n geduld hebben als 'n ijzeren pot met dien jongen.

„De verf van de pas geschilderde schuurdeuren, Sym.”

„Oh....”

Sym rolde de vaten naar achteren, loom-langzaam en links-onhandig. Toch zag vader Kaag

'n Koe was heel anders als 'n kermis-boer.

'n Koe en 'n paard waren de mooiste dieren die er bestonden. 'n Koe had 'n ontzettend grooten kop en 'n bek als 'n hooischuur en toch deed 'n koe niets. Dat was omdat 'n koe zoo'n goed beest was. Moest je die oogen zien. Geen mensch keek zoo goed als 'n koe.

Maar hij mocht niet vergeten van dat geld. Hij moest geld mee terugnemen. Niet vergeten, niet vergeten....

Kijk, 'n spreeuw. 'n Mooie spreeuw.

In 't voorjaar was de spreeuw de mooiste vogel. Geen vogel had zulke glansen, op de vleugels als 'n spreeuw. En ook geen vogel was zoo grappig brutaal.

Maar hij moest denken om dat geld. Dat geld....

Zoo loom als het koebeest zelf, slofte Sym over den stoffigen weg. Hij keek links en rechts en zag alle vogeltjes vliegen.

De kermis was voorbij. Goddank.

Sym stond achter het huis flesschen te spoelen.

Hij stond midden in de zon en knipperde met z'n oogen als 'n golfje van 't water uit den spoelbak 'n zonnetje in z'n oogen blikkerde.

Hij hield van de zon. Die lekkere zon.
De zon maakte altijd feest. 'n Feest zonder lawaai en drukte. 'n Feest van allerlei kleuren.
Hij voelde zich zoo behaaglijk als 'n spinnende poes.

Toen zag hij boer Groenhof op den weg aankomen.

Boer Groenhof....

Ja wat was dat ook weer?

O ja: het geld....

Hij voelde de schrik z'n beenen lam slaan.

Het geld.... Waar was dat? Nog in z'n jas....?

Waar was z'n jas?

Met 'n vaag gevoel van veel zwarte onheilen klauterde hij naar zolder, naar z'n kamertje.

In z'n jas zat niets. Niets....

Hij wong dat kleedingstuk als 'n natte dwell.

Beneden hoorde hij het heftige praten van den hoer met z'n zware bromstem.

't Was of honderd bijen in z'n ooren gonsden, kwade bijen, steekbijen.

't Was of er 'n donkere wolk voor z'n oogen kwam.

Ineens hoorde hij de galmende roep van z'n vader: „Sym....”

En meteen begon de draaimolen in z'n kop te draaien. Al harder en harder. Uit de wolk sprongen zwarte dingen hem op 't lijf en alles wilde hem kwaad doen.

Toen begonnen die verschrikkelijke kringen te dansen op den muur. Die kringen welke alle door elkander draaiden met vreemde angstige kleuren. Die kringen welke telkens uiteen spatten en weer groeiden.

Hij ging niet. Hij ging niet....

Met wijde angst-oogen kroop hij in z'n bed.

Vader Kaag was onthutst.

Driehonderd gulden?

Boer Groenhof knikte kwaad.

„Ja driehonderd gulden heeft hij meegekregen en dat had je gisteren al moeten hebben. Driehonderd gulden....”



In het havenkwartier van Konstantinopel. Een blik op den Gouden Hoorn en Galata.

„Maar daar heeft Sym niets van gezegd. Ik begrijp niet....”

„Dan begrijp ik het wel,” viel Groenhof nijdig in met z'n grove bas, „dan begrijp ik het wel. Dan heeft die ezel het verloren. Die suffert. Ik zeg nog zoo: denk om het geld. Driehonderd gulden naar den bliksem. O, o, o.”

Vader Kaag werd nu ook kwaad.

Die jongen mocht zijn wat hij wilde, maar hij kon niet hebben dat 'n ander hem uitschold. Dat kon hij niet hebben. Dat deed hem pijn.

„Hoor 'ns Groenhof. Ik weet zeker dat hij 't geld niet verloren heeft. Hij zal het nog in z'n jas of zoo hebben. Vergeetachtig is hij wel, zie je; da's waar. Maar anders. Ik zal 'ns gaan kijken.”

Vader Kaag keek achter in de schuur, in huis. Waar hij keek of riep: nergens was Sym te vinden.

Dat was 'n slecht teken. 'n Benauwenis sloeg hem om 't hart. Driehonderd gulden was geen kleinigheid.

Eindelijk vond hij hem op 't zolderkamertje. De dekens over z'n hoofd getrokken.

O God, die jongen....

„Sym....”

De jongen sloeg de dekens terug, en keek z'n vader aan met oogen als van 'n gevangen dier. Het zweet glom op z'n gelaat.

Vader Kaag voelde een steek van

schrik en medelijden door hem heen gaan. 't Was toch z'n jongen.

„Sym, wees maar niet bang jong. Kom nou. Zeg vader eens waar het geld is van boer Groenhof. Wees maar niet bang.”

Sym beet zichzelf in de bolle muis van z'n hand. O God, die jongen toch....

„Heb je het geld verloren, Sym? Zeg het maar aan vader.”

„Ik.... ik heb het geld niet meer.... weg.... 't is weg....”

Het kneep in z'n keel. Driehonderd gulden. Wat moest hij daar nu mee aan? Het was toch te erg.

„Jongen jongen toch,” schudde hij het hoofd. Sym trok wild de dekens weer over 't hoofd.

Vader Kaag zuchtte en ging langzaam heen.

Hij had z'n leven lang gespaard en zuinig gedaan. Hij had aardig wat geld bijeen. Maar alles, alles zou hij graag gegeven hebben als z'n zoon maar anders was. O die jongen was 'n drukkend kruis. Maar toch: het was z'n zoon. En van niemand kon hij het hebben dat ze hem 'n suffert en idiote doeniet noemden. Van niemand.

Hij stond beneden voor z'n kast. 't Geldkistje stond open.

Driehonderd gulden was veel.

Dat was precies zooveel als hij nu met de kermis had verdiend. Daarvoor had hij drie dagen en drie nachten gewerkt, gebeeld.

Maar hij kon het niet hebben dat ze Sym uitscholden. Z'n jongen....

Hij zuchtte en groezelde drie briefjes van honderd uit 't kistje. Drie honderd gulden was toch 'n hap.

Hij veegde het zweet van z'n gezicht en probeerde te glimlachen toen hij het café weer binnenging.

„Wel, hier zijn ze, Groenhof. Ja, dat wist ik wel. Hij had het geld niet verloren. 't Zat nog in z'n jas. Neen van dat is hij zoo secuur als de bank.

'n Beetje vergeetachtig. Nog 'n borrel? Alstublieft.”

„Dat valt me mee. Dat valt me mee,” bromde Groenhof verwonderd, „k ben 'n beetje voorbarig geweest. 't Spijt me....”

„Neen,” zeide vader Kaag met iets van 'n triomf in z'n stem, „neen, hij is heusch niet zoo suf als ze wel denken, Hij is goedig. Erg goedig. En net als ik zei: 'n beetje vergeetachtig.”

't Was toch z'n jongen.

'n Kwartier later stormde Sym in struikelende haast 't café binnen.

„Vader.... vader.... het geld.”

„Hoe kom je daar ineens aan in 's hemelsnaam?”

„'t Zat nog in m'n vest vader. Ik ben blij vader....”

Sym grinnikte of alles 'n goed gelukte grap was geweest.

Die jongen....



Een schilderachtig steegje in het havenkwartier van Genua.

DUISTERE MACHTEN

NAAR HET ENGELSCH VAN JOSEPH HOCKING

HET VERHAAL TOT NU TOE

Mark Martineau is beschuldigd van moord op Abraham Robertshaw. De jury spreekt het „niet schuldig“ over hem uit, maar de publieke opinie houdt hem voor schuldig. Hij wendt zich tot rechter Sedgmoor om raad. Deze adviseert hem in Canada of Australië zijn geluk te beproeven, maar Martineau wil het land niet uit. Dina, Sedgmoor's dochter, geeft Martineau gelijk. Mark wandelt 's avonds langs de kade en ontmoet daar een jonge bloemenverkoopster, Elsie May. Deze geeft hem drie shillings te leen en den raad, Londen te verlaten, naar buiten te gaan en daar als tuinknecht werk zien te krijgen. Hij wordt door Wilding, een rijk koopman uit de city, die villa „Poplars“ bewoont, in dienst genomen. Dina Sedgmoor komt op de „Poplars“ logeeren en herkent Mark Martineau. Zonder zich goed rekenschap te geven van de mogelijke gevolgen voor Martineau, deelt zij den jongen Herbert Wilding mede, wie Martineau eigenlijk is. De oude heer zegt hem de betrekking op. Hij treedt in Londen als boekhandelaarsbediende in dienst bij Josua Bentham. Mark's pogingen om het geheim van den moord te ontsluiten, hebben geen succes. Het gelukt hem een betrekking als secretaris te krijgen bij Dr. Mar-graves, een archeoloog. Tot z'n verbazing ontvangt hij een paar dagen daarna een uitnodiging voor 'n avondpartij ten huize van rechter Sedgmoor. Herbert Wilding is er ook. Hij spreekt met de gasten over Mark, waardoor deze door iedereen gemeden en genoodzaakt wordt het huis te verlaten. Hij vindt in Scotland Yard een brief, waardoor hij op het spoor van den moordenaar hoopt te komen. In een restaurant ontmoet hij kort daarop Edgar Barret, wiens naam in

den brief genoemd wordt. Op een avond verlaat Barret Londen. Mark volgt hem ongezien. Barret gaat naar een eenzaam landhuis en Mark legt zich voor 't huis in hinderlaag. Daar ziet hij aan een der vensters een jong meisje in wier oogen een uitdrukking van ontzetting ligt. Eenige oogenblikken later verdwijnt de gestalte en verlaat ook Barret de woning en daarna Londen zonder adres achter te laten. Mark gaat weer naar het landhuis, doch wordt van achteren overvallen en bewusteloos geslagen. Hij ontwaakt in een ziekenhuis dat hij na eenigen tijd hersteld verlaat. Hij tracht inlichtingen in te winnen omtrent het landhuis, maar verneemt slechts zeer weinig. Nu gaat hij weer naar 't landhuis, komt door de achterdeur binnen en hoort in een der kamers op de tweede verdieping iemand luid snikken. Hij treedt de kamer binnen en vindt daar een jong meisje van ongeveer 20 jaar. Uit het onderhoud dat volgt, blijkt, dat zij 'n geheim verdriet heeft, hetwelk zij nog niet wil openbaren. Mark deelt het doel van zijn komst mede en zij spreken af, dat hij over een dag of drie zal terugkomen. Mark verlaat ongemerkt het landhuis. Hij stelt nu persoonlijk een onderzoek in in het huis en de kamer waar Robertshaw vermoord is en ontdekt in die kamer een kleine opening die toegang geeft tot de vliering van het huis er naast. Op die vliering vindt hij een haarspeld van een vrouw. In de bladen leest hij, dat in Marystreet een moord gepleegd is op zekeren George Dawson. Elsie May, het meisje dat hem drie shillings geleend heeft, wordt van dien moord verdacht en in arrest gesteld. Mark bezoekt haar in de cel en daar hij inmiddels tot advocaat gepromoveerd is, biedt hij zich aan om als haar verdediger op te treden. Dit aanbod wordt door Elsie, die verzekert onschuldig aan

den moord te zijn, aanvaard. In het lijkenhuis komt Mark tot de ontdekking, dat de vermoorde George Dawson Edgar Barret is. Bij het voorlopig onderzoek voor den rechter meldt zich ook als getuige zekere Imri Clarke, 'n handelaar in Oostersche juweelen, aan, die meedeelt, dat de vermoorde zijn secretaris was. Mark besluit Imri Clarke te bezoeken. Hij wordt door dezen beleefd ontvangen, maar niet veel wijzer. Bij 't verlaten van Clarke's huis ziet hij aan een der bovenvensters het gelaat der donkere, zwaar gebouwde vrouw, die hij eenigen tijd geleden in het eenzame huis op het land had gezien. Hij tracht inlichtingen bij Elsie May in te winnen omtrent Edgar Barret, maar zij kan hem niet veel vertellen. Op straat ontmoet hij daarna Dina Sedgmoor met wie hij een onderhoud heeft, waaruit blijkt dat ze elkander liefhebben. Voor de rechtbank houdt Mark een pleitrede ter verdediging van Elsie May. Ook Imri Clarke is daarbij tegenwoordig en Mark zinspeelt er op, dat deze meer van den moord op Robertshaw en Barret weet. Op den avond van dien dag ontvangt hij bezoek van een gestuerde dame in wie hij het onbekende meisje herkent, dat hij in het verlaten huis gezien heeft. Het meisje deelt hem mede, dat zij Robertshaw vermoord heeft. Mark ontvangt een naamlozen brief, waarin hij op een bepaalde plaats, op een bepaald uur, tot een onderhoud wordt uitgenodigd. Hij besluit aan de uitnodiging te voldoen, maar waarschuwt eerst de politie. Het blijkt dat de brief door Imri Clarke gedictieerd is, die hem gouden bergen belooft, als hij het onderzoek inzake den moord wil staken. Mark weigert. Daarop tracht Clarke hem neer te schieten, wat hem niet gelukt. De politie forceert het huis, maar Imri Clarke is spoorloos verdwenen.

Ik twijfel er natuurlijk geen oogenblik aan, dat de door u genomen maatregelen juist zijn. We hebben voor 't oogenblik alles gedaan wat we konden doen. Mijn bezoek is vermoedelijk vergeefs geweest. Het is een groote teleurstelling voor mij. Ik had hem bij z'n kraag moeten pakken, vóór hij de plaat kon poetsen."

DRIE EN TWINTIGSTE HOOFDSTUK

HET GETUIGENVERHOOR VAN BEZIZA

Toen Mark den volgende morgen in de rechtzaal kwam, was deze geheel bezet. Zijn komst baarde opzien; door een aantal aanwezigen werd hij toegejuicht. Voor hen had hij gedeeltelijk den sluier opgelicht van een in schijn gewone, doch in werkelijkheid ongewone moordzaak.

"Hoe gaat het vanmorgen met u, mijnheer?" vroeg inspecteur Bancroft, terwijl hij den jongen, bekwamen advocaat een hand gaf.

"O, met mij heel goed, dank u".

"Mooi zoo. Alles is in orde. U behoeft nergens bang voor te wezen. De twee vrouwen en mijnheer Imri Clarke zullen op tijd hier zijn."

"U hebt toch speciale voorzorgsmaatregelen tegen dien man genomen, niet?"

"Ik zond van morgen een brigadier van politie naar z'n huis."

"Met welk gevolg?"

"O, heel bevredigend. De oude heer was zeer vriendelijk; hij zou met genoegen hier komen."

"Nog eens, al uw maatregelen zijn genomen?"

"Alle, mijnheer, maak u niet ongerust."

"Wel bedankt," zei Mark, „ik ben u zeer verplicht."

In de kamer der pleitbezorgers gekomen, zag hij dat de officier van justitie, Mr. Kingston reeds, z'n pruik had opgezet en z'n toga aangetrokken terwijl hem werd meegedeeld dat rechter Sedgmoor juist was aangekomen en naar z'n kamer gegaan was.

Mark begaf zich daarop naar de rechtzaal en nam plaats in de bank der advocaten. Het was doodstil in de zaal; al de aanwezigen verkeerden in hevige spanning. De deurwaarders behoefden niet eens stilte! te roepen.

Elsie May, die in de bank der beschuldigten zat, wierp 'n dankbaren blik op Mark. De pleitrede, die hij den vorigen dag gehouden had, had haar met hoop vervuld. Het was, alsof zij een voorgevoel had, dat ze binnen een paar uren in vrijheid gesteld zou worden.

Nadat de zitting geopend was, was het woord aan Mr. Martineau.

"Het was mijn voornemen, mylord," zoo begon hij, „juffrouw Irene Bolsover als eerste getuige op te roepen; bij nader inzien lijkt het me beter, daarmee nog eenigen tijd te wachten. De eerste getuige, die ik wensch te ondervragen, is 'n Indische vrouw, die Beziza heet."

Een oogenblik later werd een groote, krachtig gebouwde vrouw in de getuigenbank geleid. Haar gelaat was donkerbruin, het haar ravenzwart. Zij zag toornig in 't rond, de lange witte tanden op elkaar geklemd.

"Uw naam?" vroeg Mark.



Een van vredege rust getuigende foto uit het stedeke Monnikendam, met den bekenden speeltoren.

"Naam? Ik versta maar weinig Engelsch, maar ik heet Beziza."

"U bent 'n Indische, niet waar?"

"Een Indische? Ja."

"Geboren in Bengalen?"

"Ja, ja!" De vrouw lachte.

"U bent reeds jaren lang in dienst bij mijnheer Imri Clarke, niet waar?"

De oogen der vrouw schoten vuur en de glimlach was van haar gelaat verdwenen.

"Ik ken bijna geen Engelsch, alleen een paar woorden. Ik begrijp u niet."

"U bent baboe geweest en in dienst van den heer Imri Clarke, is 't niet?"

Opnieuw verscheen een toornige gloed in de oogen der vreemde vrouw, maar ze antwoordde na eenige oogenblikken:

"Baboe, ja, juist."

"U hebt tot uw twintigste jaar in Bengalen gewoond?"

"O ja, ja, zeker." Opnieuw verscheen de glimlach op haar gelaat.

"U moeder was waarzegster, die droomen uitlegde en als slangenbezweerster optrad, niet waar?"

"Een waarzegster, zeker."

"En zij deelde haar geheimen mee?"

"Ik weet het niet, maar 't zal wel zoo zijn, ja."

"Hoe lang bent u in Londen bij mijnheer Clarke geweest?"

"Ongeveer twee jaar, misschien. In elk geval verscheidene maanden."

"Eenigen tijd geleden, woonde u in een huis dicht bij Edgware, op het land. Kunt u u dat herinneren?"

"Ik weet het niet. Ik woonde in een huis met een grooten tuin en veel land er om heen; het was er zeer rustig."

"Daar was u belast met de bewaking van juffrouw Irene Bolsover, die onder de bescherming van mijnheer Clarke stond, is 't niet?"

"Ik was haar baboe, ja. Ik was haar baboe toen ze nog een klein kind was. Ik was zooveel als haar moeder."

"En ze was u gehoorzaam als aan een moeder?"

"Ja, ja, dat geloof ik ten minste."

"Nu zal ik u wat anders vragen; hebt u mijnheer Edgar Barret gekend?"

"Zeker."

"Hebt u hem dikwijls gezien?"

"Niet veel, maar ik wist, dat hij in dienst was van mijnheer Clarke."

Weet u ook, of hij wel eens kwestie met mijnheer Edgar Barret gehad heeft?"

"Kwestie?"

"Ja, u weet wel wat ik bedoel; een onaangename woordenwisseling naar aanleiding van booze woorden, die mijnheer

No. 26

Clarke hem toevoegde. Hebt u wel eens gehoord, dat hij mijnheer Clarke dreigde met verborgen dingen, die hij aan het daglicht wist te brengen?"

"Dat kan ik niet zeggen; dat mag ik ook niet zeggen."

"Dan zal ik u wat anders vragen," hernam Mark; „denkt u eens aan den 15den Juni, den avond voor den dood van den heer Barret. Op dien avond bent u naar zijn woning, Greenfell-street no. 3 gegaan. U was vergezeld van juffrouw Irene Bolsover, is 't niet?"

Nu drukte de blik, dien de vrouw, als om hulp te zoeken, in 't rond wierp, bepaald vrees uit.

"Ik weet het niet. Ja, ja."

"Mijnheer Imri Clarke had u daar heen gezonden, is 't niet zoo?"

"Ja, ja."

"U gaf een brief aan Edgar Barret's hospita af, die ook door Barret onderteekend was. In dezen brief stond, dat hij u verzocht om bij hem te komen."

"Ja, juist."

"Had mijnheer Barret dien brief achtergelaten of had hij hem naar Gravetown Square verzonden?"

"Ik denk, dat hij hem verzonden heeft, maar ik weet het niet."

"Dan zal ik u een vraag op den man af doen: U wist toch, dat mijnheer Edgar Barret niet thuis was; dat wist u, vóór dat u naar hem toe ging, niet?"

"Maar die brief dan!" riep de vrouw als in wanhoop uit.

"Die brief heeft niets met het punt in kwestie te maken. Antwoord dus op mijn vraag. U wist dat u Edgar Barret niet op z'n kamer zou aantreffen? Antwoord ja of neen."

"Ik dacht wel, dat hij er niet zou zijn."

"En toen u wist, dat hij er niet was, toen hebt u gezegd dat u op hem zou wachten?"

"Ja."

"Juffrouw Dixon, de hospita van Edgar Barret, heeft u toen met de jonge dame alleen in de kamer gelaten, niet waar?"

"Ja."

"Vertel nu eens aan heeren gezworenen, wat u gedaan hebt, toen u in die kamer was."

"Ik.... ik wachtte."

"En ik," zei Mark op vasten toon, „ik verwacht antwoord op mijn vraag. Heb ik geen gelijk als ik u zeg, dat mijnheer Imri Clarke u op het hart drukte om zekere papieren mee te brengen en dat toen mijnheer Barret niet terugkwam, u die papieren maar nam?"

"Ik.... ik...." stotterde de vrouw, „dat is te zeggen, mijnheer Clarke zei, dat hij die papieren noodig had; het waren papieren over zaken. Anders weet ik er niets van. Barret was in dienst van mijnheer Clarke en deze had die papieren noodig. Hij stuurde me uit om die te halen."

"Wist u dan, welke papieren u hebben moest. Kunt u Engelsch lezen?"

"Ik? Neen, ik kan geen Engelsch lezen."

"Er waren veel papieren in Barret's kamer. Hoe wist u dan, welke papieren mijnheer Clarke noodig had?"

"Hij zei dit aan de jonge dame, en die zocht ze, zooals men dat noemt, uit."

"En vond ze, wat ze zocht?"

"Ja, dat deed ze. Ik ken geen Engelsch; ik weet niets, maar zij is handig en ze weet veel en wat ze doen moet. Ik ben slechts een dienstbode."

De Indische richte zich hoog op en zag woest in 't rond.

"Vertel nu verder," hernam Mark, „was juffrouw Bolsover bereid om te doen wat mijnheer Clarke van haar verlangde?"

"Zij was zijn pupil, hij was zooveel als haar voorged; zij gehoorzaamde dus."

"En deed ze dat gewillig, zonder gedwongen te worden?"

"Ik denk van wel. Als mijnheer Clarke het een of ander verlangt, dan moet het gebeuren."

"Waar lagen de papieren, die u moest hebben?"

"In een groot, ijzeren kistje."

"Was het gesloten?"

"Ja, maar ik had den sleutel!"

"Gaf mijnheer Clarke u dien?"

"Ja, maar nu kan ik niets meer zeggen; ik

U was in dienst van mijnheer Imri Clarke, niet?" zoo luidde de eerste vraag van Elsie May's verdediger.

"Ja."

"U en uw vrouw waren belast met het toezicht op dat oude gebouw dicht bij Edgware."

"Als u dat zoo noemen wilt, ja."

"Nu, huisbewaarder dan, als u dat liever hoort. U en uw vrouw hielden 't huis in orde en zorgden voor de koe, 't paard en het rijtuig; u reed met hem naar Londen, als hij daar zijn moest."

De man knikte bevestigend.

"Hoe lang heb u mijnheer Clarke gekend?"

"Ik weet nooit van geen tijd af."

"Maar u kunt u er toch wel eenig denkbeeld van vormen; dus hoeveel jaar?"

Het viel Mark niet gemakkelijk den ouden man een beslist antwoord daarop te doen geven, maar

ten slotte liet deze zich ontvallen, dat hij eenige jaren bij mijnheer Clarke in dienst was, en hoofdzakelijk in dienst was genomen, omdat hij niet veel sprak. Vervolgens stelde Mark hem een aantal vragen over Imri Clarke's particulier leven, over de bezoeken die hij op de „Old Lodge" ontving en welke al zoo z'n bezigheden waren. Met deze vragen had hij echter weinig succes. Hij kon niet veel meer uit den ouden man krijgen dan dat mijnheer Clarke, een bedaarde, bescheiden heer was, die de eenzaamheid lief had en daarom gaarne een huis bewoonde dat eenzaam gelegen was.

"U hebt nu zeker alles gezegd, wat u als huisbewaarder zoo al te doen had, niet waar?" vroeg Mark.

"Ja," luidde William Coad's antwoord.

"Bent u daar wel zeker van?"

"Ja."

"Zou u me dan

soms willen wijs maken, dat u in opdracht hadt, om een zekere vrouw Beziza genaamd, te helpen in het bewaken van een jonge dame, juffrouw Irene Bolsover; haar een soort gevangenschap te doen ondergaan?"

Deze vraag, die hem onverwacht op het lijf viel, bracht den ouden man in niet geringe verlegenheid. Voor hij zich den tijd kon gunnen om na te denken, had hij de vraag in bevestigenden zin beantwoord.

"Ze was daar dus 'n gevangene?" vroeg Mark.

"O neen, geen gevangene."

"U hebt daar zoo juist toegegeven, dat ze dat wel was, en u moest zorgen, dat ze niet de vlucht nam. Is dat niet zoo?"

Weer luidde het antwoord bevestigend.

"Nu moet ik u nog iets anders vragen. Ik vraag u wel excuus, mylord en heeren gezworenen," zei Mark, „maar ofschoon m'n vragen misschien min of meer onbeduidend of onbegrijpelijk klinken, zoo geef ik u de verzekering, dat zij alle in nauw verband staan met de zaak die ons bezig houdt. Hebt u nooit," zoo ging hij voort, zich weer tot William Coad wendend, „hebt u nooit in de verhouding tusschen Beziza en juffrouw Bolsover iets gezien, dat u vreemd en onbegrijpelijk voorkwam?"

Uit de kleine, waterachtige oogen van den man sprak ontzetting toen hem deze vraag gesteld werd.

"Hoe weet u dat?" stamelde hij, over al z'n leden bevend. „Ik heb nooit iemand iets daarvan gezegd. Daar wil ik een eed op doen."

(Wordt voortgezet)



Avondstemming aan het Zandvoortsche strand.

weet niets, ik ben alleen maar de baboe, u moet nu verder maar de dame ondervragen."

"Dat zal ik doen, wanneer de tijd daarvoor gekomen is; nu heb ik met u te maken. U zei dus, dat u de papieren vond, vervolgens verborg u ze onder uw mantel."

"Hoe weet u dat?" vroeg de vrouw, half bevreesd, half verwonderd. „De jonge dame nam de papieren."

"Ja, maar daarna gaf ze die aan u en u bracht ze toen naar mijnheer Clarke, dat zult u toch niet ontkennen."

"Neen, dat doe ik ook niet."

"Nu, verder dan. Zei mijnheer Clarke niet, voordat u naar Barret ging, dat deze te veel wist? Zei hij niet, dat hij gevaarlijk voor hem was, zoolang die papieren niet in zijn bezit waren?"

"Ik heb u al gezegd, dat ik niet goed Engelsch versta. Mijnheer Imri zegt niet veel tegen een arme baboe. Het is mogelijk dat hij me dit gezegd heeft, maar ik weet het niet."

"Dank u," zei Mark. „Meer vragen wensch ik aan deze getuige niet te stellen."

In het daarop volgend kruisverhoor kwamen geen nieuwe feiten of gezichtspunten naar voren. De antwoorden, die Mr. Martineau van de vrouw gekregen had, bevestigden hem slechts in hetgeen hij wist en vermoedde.

De volgende getuige, dien hij liet voorkomen, was voor allen een ware verrassing. Hij heette William Coad en niemand kende hem of wist dat er iemand van dien naam bestond. Hij scheen een man van omstreeks zeventig jaar te zijn, had een kaal hoofd en geen tanden meer in z'n mond.

VROUWENLEVEN

DE ALLERNIEUWSTE TOILETTEN

Er is onmiskenbaar meer teekening gekomen in onze kleding. De gladde japonnetjes met de lage tailletjes schijnen wel voorgoed te hebben afgedaan. En aan de hogere taille paren zich de langere rokken.

Voor al bij avondtoiletten zijn de rokken zeer lang. Van achteren raken ze vaak den grond. En boven zoo'n langen wijden rok omspant de taille strak het bovenlijf.

Bij de middagtoiletten zien we vaak een overgang van het oude naar het moderne. Een hooggeplaatste ceintuur boven de laag aangezette strooken, bijvoorbeeld, en een gedeeltelijke verlenging van den overigens nog tamelijk korten rok.

Hierbij afgebeeld zijn 'n paar sierlijke creaties van het modehuis Martial et Armand.

Zeër apart is het eerste toilet van grijze crêpe de-chine. De strakke taille heeft iets soepels door de ingerimpelde voorpanden en de golvende heuplijn, terwijl ook de mouwen met hun knoopjes

tot aan den elleboog en de uitspringende manchetten zeer elegant zijn.

Het tweede toilet van bedrukte mousseline de soie geeft ook de nieuwe lijn aan met concessies aan de oude. Als een los jakje valt ook hier het bovengedeelte over den rok. De breede losjes gestrikte kraag draagt er mede toe bij om dit japonnetje iets geheel eigens te verleen.

In zijn creatie van marineblauw met witte crêpe de chine volgde Joseph Paquin meer de lijn der robe princesse.

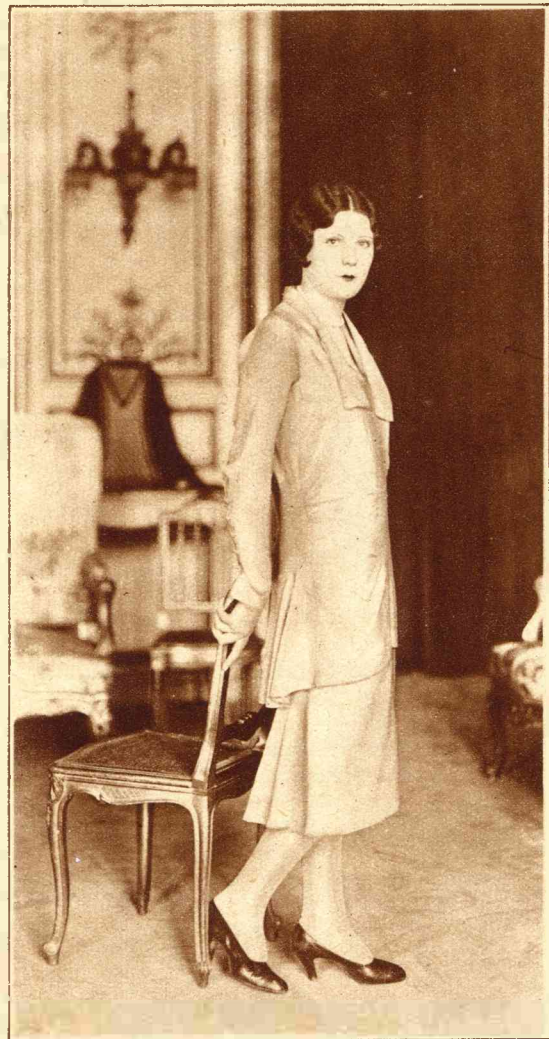
Buitengewoon elegant zijn de golvende, hier en daar in slippertjes neerhangende lijnen van den rok. En op een geheel aparte wijze werden effen witte en blauwe crêpe de chine tot garnering van hals en mouwen samengevoegd.

Een toilet, dat sierlijkheid van lijnen vereenigt met echte vrouwelijkheid en dat bijzonder harmonieus aandoet.

PAULA DEROSE.



Bedrukte MOUSSELINE DE SOIE tot een zeer modieus japonnetje verwerkt.



Toilet van grijze CRÊPE DE CHINE met ingerimpelde voorpanden.

GOEDKOOPE KNIPPATRONEN

KNIPPATRONEN van onze geteekende modellen, genummerd boven 4000 zijn verkrijgbaar aan het Patronenkanthoor, Postbus No. 1, Haarlem. Onberispelijke coupe. Dameskleding in de maten 88, 96, 104 bovenwijdte, à f 0.55, kinderkleding voor den bij het model aangegeven leeftijd à f 0.55. Bij elk patroon handleiding voor het knippen en naaien, benevens een verkleinde patroonschets. Franco toezending, direct na ontvangst van bestelling met het verschuldigde bedrag aan postzegels ingesloten, waarbij vermeldt: Naam en adres, nummer van het model en het blad, waarin het voorkomt, en bovenwijdte. Men meet deze maat rondom het lichaam, recht onder de armen door, gewoon glad gemeten, zonder extratoegift. Van de gefotografeerde modellen en de teekeningen zonder, of met lagere nummers, zijn maatpatronen verkrijgbaar, na nauwkeurige opgave der gewenschte maten à f 1.— per stuk voor dames, voor kinderen à f 0.20.



Een elegante moderne ROBE PRINCESSE van bedrukte crêpe de chine in wit en marineblauw met garnering van effen blauw en wit.



MET WEINIG MOEITE ZIJN DE
PANNEN STEEDS „ALS NIEUW”
WEG TE BERGEN INDIEN U GE-
BRUIK MAAKT VAN

VIM

Een product der Sunlight Zeep Fabrieken

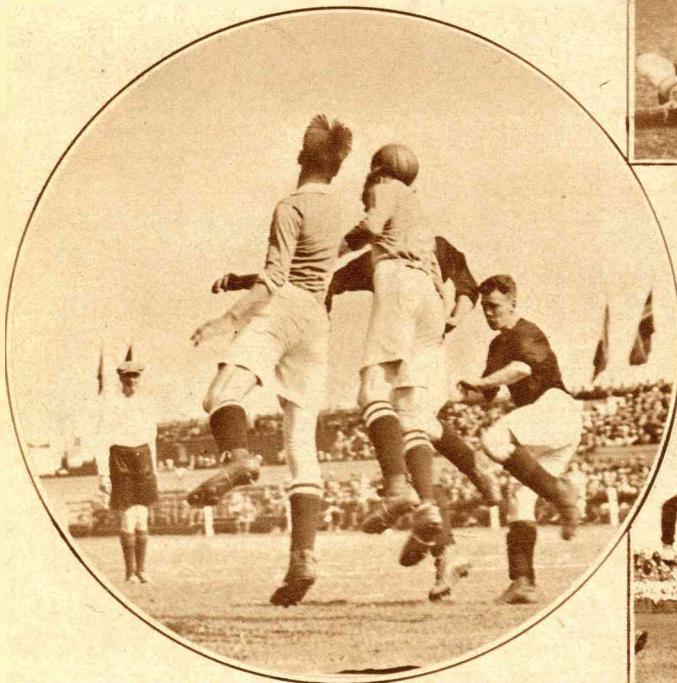




Oudgedienden van het Nederlandsche voetbal nog eens in actie. Te Haarlem werd Zaterdag ter gelegenheid van het gouden jubileum der H.F.C. een veteranentornooi gehouden. Wij publiceren hierboven en hieronder de deelnemende ploegen. Staande van l.n.r. v. Eeghen, ir. Nijboer, dr. Naessens, Wisselink, P. Peereboom, Karel Lotsy, Jongeneel Sr., N. Bouvy, jhr. Elias, A. K. Steup, Droste, Alta, R. Peereboom. Zittend Jan Feith, Lamp Wijsmuller, v.d. Boogaard, Schoonheydt, Ames, jhr. Mollerus, Faber, de Graaff.

Sport van Zondag

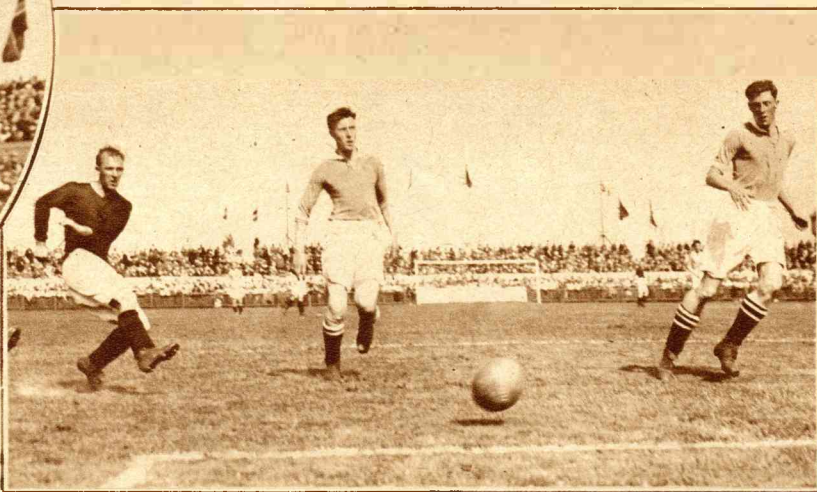
De Amsterdamsche voetballiefhebbers werden Zondag voor een moeilijke keus gesteld. Eenerzijds noodde het Stadion, waar een goede Duitsche ploeg bij Blauw Wit op visite was, tot een bezoek, terwijl aan den anderen kant van het Engelsche spel een zekere bekoring uit-



Ajax en Barnsley spelen gelijk. Aardig spelmoment uit dezen wedstrijd.



Staande van l.n.r.: Schnisger, Kotte, Ben Verwey, Holtz, Roelofs, dr. Spoelder, McNeill, J. Goossens, jhr. C. L. v. Lennep, Wegerif, A. Beynes, Weyt, mr. F. Davidson, J. Bouvy, B. Onderwater. Zittend: Domhof, J. Francken, H. Francken, v. Beekum, A. v. Lennep, E. Kaars Sypesteyn, H. Domhof, Veldhoen, P. Looien.



Een tweede kiek uit de wedstrijd Ajax-Barnsley. Gevaar voor de Amsterdamsche verdediging.

gaat. Daarvoor moest men aan de andere zijde der stad zijn op de Ajax hoeve.

Eigenlijk wordt het Engelsche spel aantrekkelijker naarmate er minder op het spel staat. Dit klinkt oogenschiijnlijk vreemd, maar toch is het zoo. Een Engelsche beroepsvoetballer in zijn ware gedaante, d.w.z. wanneer er om de dubbeltjes wordt gespeeld, is geen katje om zonder handschoenen aan te pakken. Die lui zijn van alle markten thuis en vooral niet achterlijk wanneer er flink op den man moet worden gespeeld, waarbij zij dan over een rijke serie trucs beschikken, van welker bestaan de hooggeroemde amateuristische voetballer in ons boterlandje geen syllabe snapt.

Maar wanneer de Engelsen voor hun plezier op stap zijn — dat zijn ze bij wedstrijden tegen onze ploegen altijd — valt er met ze te praten en ook te voetballen. Dan is er zelfs heel veel goeds van ze te leeren en blijft het kwade verre, althans wanneer men het den heeren niet te lastig maakt.

Dat deed Ajax niet, ondanks het feit dat de rood witten zeer goed partij gaven.

Met het behaalde resultaat kunnen de Amster-

dammers tevreden zijn en wat hun spel betreft; wij gelooven niet dat er voor de komende periode reden tot ongerustheid behoort te bestaan. Zeker is dit niet het geval wanneer er straks bij den aanvang der competitie met eenzelfde élan zal worden gespeeld, als waarmede het vorige seizoen besloten werd. Dan is o.i. zelfs één der beste plaatsen voor de Ajacieden weggelegd.

Van Reenen bleek in den aanval een aanwinst van betekenis. Eigenaardig! Wij hebben dezen jongeling van Utrechtschen huize in de degradatie-wedstrijden van U.V.V. herhaaldelijk zien falen. Natuurlijk speelde hij toen temidden van heel wat mindere clubgenooten dan dit bij Ajax het geval is.

Of dit nu de oorzaak van zijn goede spel was of dat van Reenen de kunst zoo spoedig van de Engelsche leermeesters had afgekeken weten wij niet. In elk geval was hij zijn plaats Zondag volkomen waard.

* * *

Blauw Wit verrichtte met een onvolledige ploeg tegen het Akener Allemania uitstekend werk. De zebra's wonnen met 3—0 en het eigenaardige hiervan is dat verleden jaar met een volledig team met nog grootere cijfers van deze zelfde club werd verloren. Het is mogelijk dat de Duitschers toen over een iets beter elftal beschikten, doch het spel van Blauw Wit was in de ontmoeting van Zondag j.l. werkelijk heel goed, ondanks de aanwezigheid van eenige plaatsvervangers. Goede reserves is voor een voetbalclub veel waard. De zebra's behoeven zich wat dit betreft niet ongerust te maken.

Wij hebben al eerder een wedstrijd van de Stadionbewoners gezien waarin ons het vlugge en werkelijk goede spel der aanvalslinie opviel.

Dit belangrijke onderdeel van het team is in staat doelpunten tescoren zooals het behoort en heeft dit reeds gedaan ook. De vraag is nu maar of men straks in de competitie tegen fel op den bal zittende achterspelers eenzelfde succes zal kunnen bereiken. We zijn hiernaar werkelijk benieuwd. In het bevestigende geval zijn wij er van overtuigd dat de zebra's straks een rol van betekenis gaan spelen.

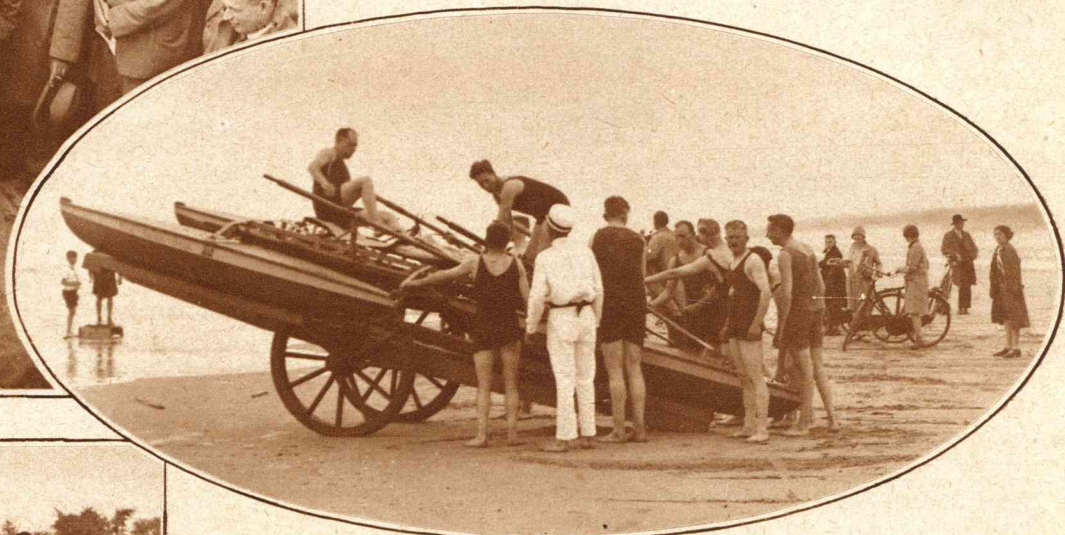


De Velsers Zwemvereniging bracht deze dagen een bezoek aan het Sportfondsenbad in de hoofdstad. Het gezelschap voor de nieuwe inrichting gekiekt.



UIT DE PROVINCIE

Bloemendaal aan Zee. Zaterdagmiddag is aan het strand te Bloemendaal het nieuwe Strandwachtgebouw van de Bloemendaalsche Reddingsbrigade officieel in gebruik genomen. Op de foto hiernaast wordt namens de Haagsche vereeniging een reddingshoel aangeboden.



De nieuwe reddingsboot aangeboden door het gemeentebestuur wordt naar zee gebracht. De boot die van een zeer bijzondere constructie is, wordt genoemd „Evaneha”.



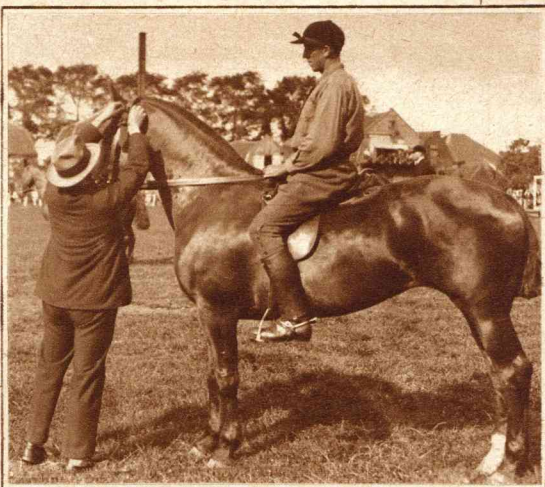
Purmerend. Tijdens de winkelweekfeesten is te Purmerend een concours hippique gehouden, waaraan werd deel genomen door Landelijke Rijverenigingen. Het achttal van de Heiloo-er Rijvereniging, afdeling dames, in actie.



Hiernaast: Door burgemeester H. Cramwinkel van Purmerend wordt aan de eerste prijswinnaars ald. heeren het teken van de overwinning bevestigd.

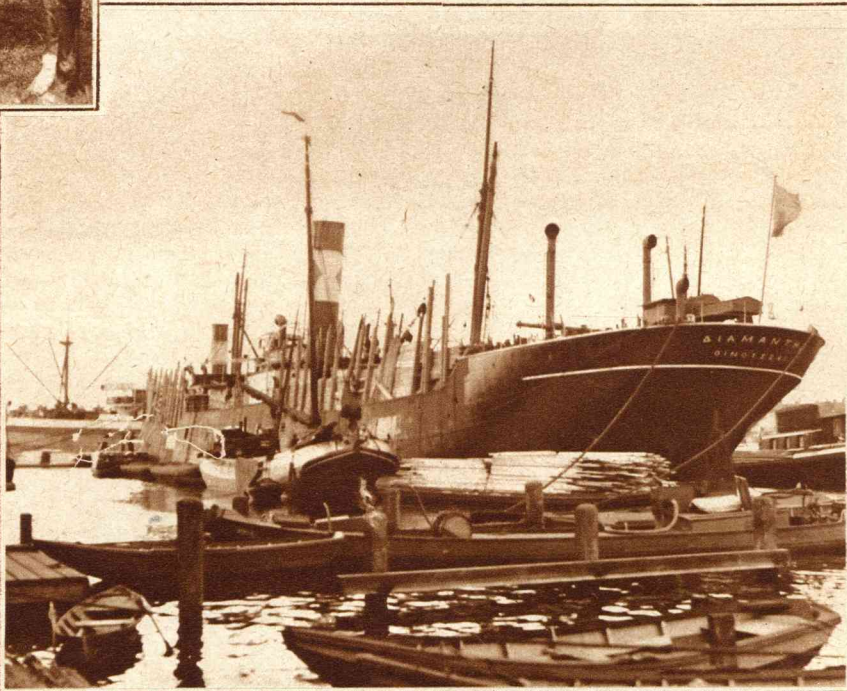


Purmerend was gedurende de feesten fraai versierd. We zien hieronder de versiering bij het Raadhuis.



Zaandam. — Het nieuwe postkantoor te Zaandam nadert de voltooiing. Het gebouw met op den voorgrond het standbeeld van Czaar Peter.

Hieronder: De houthaven te Zaandam geeft momenteel een beeld van groote bedrijvigheid. Tal van groote zeestoomers zijn in lossing.



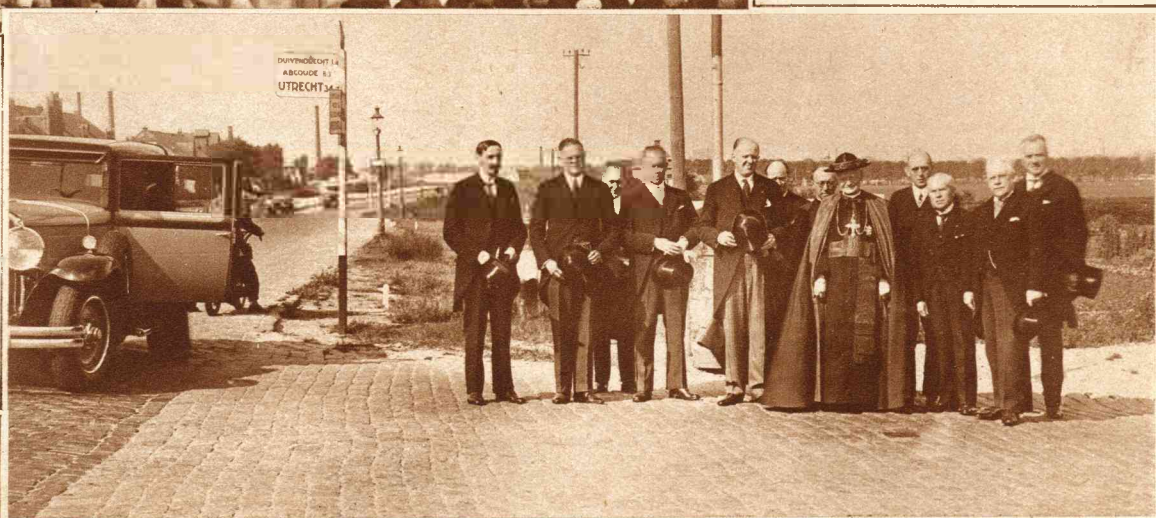


In de Hoofdstad

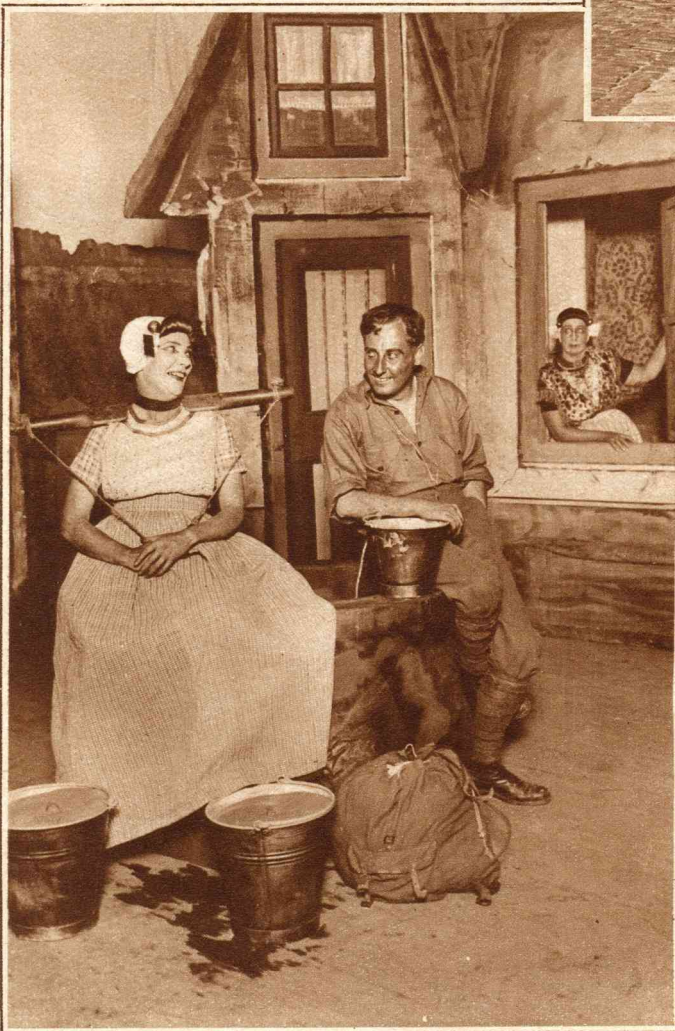


EEN BEKEND AMSTERDAMMER, de heer Matthieu Lucksinger, consul van Zwitserland en bekend figuur op de graanbeurs, is hier ter stede overleden in den ouderdom van 73 jaar.

OP GROOTSCHER WIJZE hebben de Amsterdamsche katholieken hun beminden kerkvorst, kardinaal Van Rossum, gehuldigd bij diens gouden priesterfeest. Een moment tijdens de officieele huldiging in het Concertgebouw tijdens het uitspreken van de rede van den aartsbisschop (links). Rechts de jubilaris op den middelsten konings-stoel, omgeven door de hoogste kerkelijke autoriteiten in den lande.



BIJ HET BEEINDIGEN VAN ZIJN VERBLIJF TE AMSTERDAM heeft de feestcommissie den hoogen gast uitgeleide gedaan tot aan de grens der gemeente. Van links naar rechts de heeren L. v. d. Broeske, mr. C. Romme, mr. C. Goseling, de gastheer W. J. R. Dreesmann, kardinaal Van Rossum, wethouder Von Frijtag Drabbe, P. J. M. Verschure, C. W. Baard en notaris Blaisse. Links achter den kardinaal diens secretaris dr. Drehmans.



DE AMSTERDAMSCHER REISCLUB „Amsterdam" bestaat 25 jaar, bij welke gelegenheid deze foto van bestuur en feestcommissie werd gemaakt

EMILE TIMROTT † Het plotseling overlijden van dezen begaafden acteur heeft in de tooneelwereld groote ontroering gewekt. Juist enkele dagen tevoren had het ensemble Bouber de première gegeven van „Een vreemde eend in de bijt" waarin ook de thans ontslapene een belangrijke rol vervulde. Deze foto geeft een scène weer uit genoemd tooneelwerk met van links naar rechts: Anny Verhulst, Emile Timrott en Mien Erfmann-Sasbach.



DE ENTRÉE VAN PIETER IN DE HUISKAMER VAN ZIJN OUDERLIJK HUIS.
Van l.n.r.: Koosje van Naslaan (Dogi Rugani), Moeder Stastok (Lina Kley), neef
Hildebrand (Cor Hermus), Vader Stastok (Ko van Dijk) en Pieter (Carel Rijken).

Een avondje bij de Familie Stastok



De schuchtere vrijer Pieter biedt zijn aangebedene Koosje
een Philippine aan. (Carel Rijken en Dogi Rugani).



Het omverken en pasklaar maken voor tooneel van romans en andere literatuur-producten is in de laatste jaren aan de orde van den dag. Dit heeft zeker zijn voordeelen — voor de uitvoerende tooneelisten en den bewerker — daar eenieder wel eens kennis wil maken met bekende figuren, aan wie een ieder op zijn eigen wijze in gedachten een bepaalde gestalte gegeven heeft. En dan deze papieren helden en heldinnen in levende lijve voor zich te zien, gestoken in de kleedij van hun tijd en omgeven van alle attributen, die onmisbaar en typeerend zijn voor hun dagelijksch leven. Zeker, dat kan van voordeel zijn voor de uitvoerenden, die een grooten toeloop verwachten mogen. Maar of het 't oorspronkelijk werk ten goede komt en hieraan geen afbreuk doet wanneer de bewerker zijn „omvormingsmes" er in zet, is een tweede. Maar dat daargelaten, de zaak is dat de familie Stastok, een der voornaamste bewoonsters der Camera Obscura, met haar geheelen anhang van vrienden en bloedverwanten uit Hildebrand's allengs vergeelde bladzijden herrezen is en alle belangstellenden uitnodigt een avondje in hare ouderwetsch-gezellige woonstee te komen doorbrengen. Zij hebben aan deze vriendelijke uitnodiging ook gehoor gegeven en, het moet erkend, er eenige kostelijke uren doorgebracht. Dank zij de précieuze zorgen van het „Schouwtooneel" dat voor een uitstekende regie, aankleding en, niet in het minst, een karakteristieke uitbeelding der onderscheidene personages had zorg gedragen.

D.

EEN LASTIGE KAART! V.l.n.r. de heer Van Naslaan (W. de Vries) Aemelia van Brammen (Rolien Numan) Vader Stastok (Ko van Dijk) de heer Dorbeek (Sam de Vries) en diens vrouw (Esther de Boer-van Rijk).